I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad på svenska, tyska, spanska och franska språken
Artiklar från Presstjänst får återgivas med angivande av källan

Nummer 1. Stockholm den 9 januari 1950.

MOTSÄTTNINGAR MELLAN SYNDIKALISTER OCH ANARKISTER I FRANKRIKE

Vissa motsättningar har under de senaste månaderna gjort sig gällande mellan den anarkistiska federationen i Frankrike och den franska syndikalistiska organisationen CNT. Motsättningarna rör sig närmast om deltagande eller icke i den s.k. fackliga arbetarkartellen.

Inom den kommunistiska fackliga landsorganisationen CGT, liksom inom den reformistiska CGT-FO finns en hel del syndikalistiska element, vilka inom dessa organisationer kämpar för sina idéer. Dessutom finns en mängd autonoma syndikat, vilka i en del avseenden hävdar syndikalistiska principer, men som i andra avseenden intar en mera tvivelaktig attityd till arbetarklassens olika sociala problem. En inställning som icke överensstämmer med den revolutionära syndikalismens uppfattning beträffande principer och taktik.

Representanter från alla dessa grupper har tillsammans bildat ett samarbetsorgan: Enhetskartellen. Franska CNT var ävenledes medlem i denna kartell i enlighet med beslut fattat på dess kongress i Toulouse 1948. På kongressen i Paris dagarna 30 okt. - 1 nov. 1949 beslöts att icke längre tillhöra kartellen.

Det är svårt för oss att på så långt avstånd följa detaljerna i dessa förhållanden, men orsaken till det senaste beslutet är tydligen den, att franska CNT inte längre tror på möjligheten att inifrån förändra de andra organisationerna i syndikalistisk riktning och att "kartellen" vid strider inte hade någon verklig organisato-

risk styrka bakom sig. Franska CNT har därför energiskt hävdat anslutning till CNT som enda lösning för att snabbare åvägabringa en stark uppslutning till de revolutionära syndikalistiska idéerna. Franska CNT har även under samarbetet inom kartellen försummat arbetet för den egna organisationen.

Mot detta nya ställningstagande till enhetskartellen har anarkisterna anmält sitt missnöje. I den anarkistiska federationens tidning "Le Libertaire", Paris, har speciellt kamrat Joyeux tagit till orda mot CNT:s beslut att inte delta i enhetskartellen. Han anser appellen: Anslut er till CNT, inte löser problemet. Han framhåller vidare att den anarkistiska federationen har anhängare överallt inom CGT, CGT-FO och CNT och att dessa måste hålla samman. Han förklarar att dessa anhängare försvårar våra principer och att vi aldrig kommer att tillåta någon organisation, ej heller CNT, att diktera oss sin vilja. Han ansåg det vara nödvändigt att upprätta enighet utöver organisationsgränserna.

En kamrat från CNT går i en annan artikel i "Le Libertaire" mot denna argumentering samt framhåller att "vi lämnade CGT för att kunna tala fritt, för att kunna fortsätta vår propaganda för den revolutionära syndikalismen, utanför de politiska partiernas förgiftade atmosfär. Att lämna CGT för att gå över till FO, Jouhaux:s reformistiska organisation, skulle ha varit meningslöst. Och att i dag samarbeta med tvivelaktiga autonoma element, det skulle betyda att förklara sig oduglig och skapa förvirring. Vi har velat handla självständigt och för oss själva. Man torde kunna förstå varför vi försvarar en organisation som kostat oss så stora offer och ansträngningar."

Slutligen framhåller denne kamrat i sitt försvar för CNT att "det är en annan sak som binder oss vid CNT. Det är IAA. Kan man för oss uppge en annan fackligt International som verkligen är internationalistisk? Det finns ingen! Av de som säger sig vara så, är en rysk och den andra amerikansk. Vår IAA är sammansatt av rent internationalistiska element, som är fullständigt immuna mot den chauvinistiska pestsmittan. IAA är inte kontrollerad av något parti eller någon regering, ty den bekämpar dem alla".

Franska CNT:s organ "Le Combat Syndicaliste" har helt na-

turligt tagit till orda i denna debatt. I ett av sina senaste nummer framhåller också "Combat" att "våra syndikat har kommit överens om att söka enheten nerifrån, på arbetsplatserna. En enighet direkt mellan arbetarna och teknikerna som människor, förenade av samma arbete och intressen, som känner varandra och uppskattar varandra. Vi vill alltså ingen "administrativ" enhetsaktion, ingen enhet som bara förekommer i cirkulärskrivelser, utan en kampenhet när vi kämpar för praktiska mål och för verkliga förbättringar. Detta är rena motsatsen till ett tillbakadragande, till isolering".

Som situationen för närvarande är inom den fackliga rörelsen i Frankrike är vi övertygade om att CNT:s ställningstagande i denna fråga är riktigt. Det är nödvändigt att i detta nu bygga upp en stark revolutionär syndikalistisk rörelse som självständigt har styrka nog att på arbetsplatserna hävda sig och medlemmarna i kampen för arbetarmassornas intressen. Allt för mycket samröre med element från de kommunistiska och socialdemokratiska fackföreningscentralerna kan fördröja anslutningen till den egna organisationen. Arbetarna kan inbillas att det finns en möjlighet att inifrån förändra de nämnda två fackföreningscentralerna och kommer därför icke att bry sig om att taga steget över till den revolutionära syndikalistiska organisationen, i detta fall till franska CNT.

Att anarkistiska federationen i Frankrike, som i huvudsak är en propagandaorganisation, och för övrigt en kraftig sådan, har en annan syn på saken förstår vi, men denna inställning får icke utgöra riktlinje för en självständigt arbetande syndikalistisk kamporganisation.

John Andersson.

SYNDIKALISTISK KONFERENS I ITALIEN

(IAA) De italienska syndikalisterna har hållit landsomfattande konferens i Piombino dagarna den 6 och 7 januari. Konferensen var sammankallad för att diskutera de problem som sammanhänger med reorganisationen av den syndikalistiska organisationen USI. På konferensens dagordning hade uppsatts följande frågor:

1. Den fackliga splittringens orsaker. 2. USI:s reorgani-

sation, dess struktur, principer, orientering och position. 3. Nationalkommitté och kamporgan. 4. Eventuell konstituerande kongress.

IAA var representerad genom kamrat C. Persici, Marseille.

Under december 1949 utkom ett nytt nummer av tidningen "Guerra di Classe". I dess ledande artikel påpekas att den italienska anarkismen än så länge intar avvaktande hållning inför det fackliga problemet. Rörelsens intellektuella tror sig kunna verka för arbetarklassens enhet inom den kommuniststyrda CGIL. Tidningens utgivare önskar emellertid ge liv åt en ny organism av samma karaktär som den gamla USI vars idéer i nuet representeras av FORA, CNT i Spanien och många andra. CGIL står i Kominforms tjänst och ledband fastslår artikeln. Om vi vill att den anarkistiska rörelsen ska respekteras måste vi deltaga i bildandet av en slagkraftig anarkosyndikalistisk kamporganisation.

Den USI vi vill bygga upp i Italien till den italienska anarkistiska rörelsens och arbetarklassens bästa skall vara en spegelbild av morgondagens fria samhälle där produktionsmedlen och konsumentorganen övergått i arbetarnas händer, heter det i artikeln. Detta samhälle kommer att bli en gemenskap uten stat och kapitalistisk utsugning deklarerar man.

I ett i tidningen infört manifest utvecklas de italienska syndikalisternas synpunkter på arbetarrörelsens situation och problem. Utgående från historiska sammanhang skildras det tyska, engelska, ryska och franska proletariatets öden och de lärdomar man kan göra vid betraktande av arbetarrörelsens internationella utveckling. Enheten som sådan är icke allt. "Enheten i kompromissens tecken betyder kapitulation och förräderi" förklarar manifestet. Enheten får icke underordnas något politiskt parti.

Menifestet erinrar om Spanska CNT:s insatser i kampen mot monarkin 1931; om den sydamerikanska syndikalistiska rörelsens betydelse i kampen mot diktaturerna och man minner om den syndikalistiska rörelsen i Skandinavien. Manifestet slutar med följande ord:

"Ersätt CGIL:s kvävande enhet med direkta överenskommelser i fabrikerna, gruvorna, på arbetsplatserna. Verkliga överenskommelser mellan arbetarna i stället för "ledarnas komedier"... Manifestet är undertecknat av USI:s samordningskommitté.

Guerra di Classe kommenterar också CGIL:s senaste kongress som hölls i Genua som betecknande nog kallas en "demagogins kongress" där 2.000 ombud representerade 5.117.300 "medlemsböcker". Tyvärr måste det dock konstateras att två anarkistiska representanter invalts i organisationens ledning: Sassi och Gervasio, slutar denna artikel.

I övrigt innehåller tidningen både historiska och principiella artiklar samt nyheter om kampen i Spanien. En avdelning meddelanden om gruppernas verksamhet i Italien finns även.

Vi återkommer till den i början noterade konferensen i Piombino så snart en mera detaljerad rapport föreligger.

✣

ARBETARRÖRELSEN I LATINAMERIKA

(IAA) Den argentinske kamraten Liber, medlem av FORA, som är sektion till IAA i Argentina, höll nyss en föreläsning i Paris över ämnet "Arbetarrörelsen i de Latinamerikanska länderna".

– Latinamerika är inte befolkat bara av indianer förklarade Liber bland annat. På denne kontinent, fortsatte han, finns djupa motsättningar både av topografisk natur som klimatiskt, i språkhänseende och ur rassynpunkt. Dessutom finns där alla politiskt-sociala riktningar från revolutionär anarkism till servil reaktionär inställning. Dessutom socialister, kommunister och andra riktningar.

I en del amerikanska länder finns fackföreningsrörelser tillhörande två motsatta riktningar, nordamerikanskt influerade och bolsjevikvänliga. Men i stort sett gör sig icke något fackligt medvetande gällande. De s.k. ledarna spelar en dominerande roll. De bestämmer när arbetarna ska gå i strejk eller begära ekonomiska förbättringar. Det finns också federativa, frihetliga fackliga organisationer med revolutionär karaktär. I vissa fall har små yrkessammanslutningar lyckats framkalla generalstrejker och vinna stora segrar för arbetarklassens sak.

Talaren kom också in på den kulturella utvecklingen i olika länder och berättade bland annat att man i dagens Peru fortfarande kan se indianer i kedjor precis som under slaveriets tid. Liber skildrade också den anarkistiska rörelsen. Frånsett Argentina, Uru-

guay och Mexico finns inga anarkistiska federationer med organisatorisk verksamhet. Endast enstaka kamrater här och var. Talaren ansåg att huvudorsaken till den anarkistiska rörelsens svaghet är bristen på verklig internationalism i dess propaganda.

Till slut talade även Liber om FORA och om ACAT:s reorganisation i Latinamerika.

+

STUDENTER OCH ARBETARE

(IAA) De urugayska varvsarbetarnas tidning "Proa" (Bog) återger ett brev som organisationen fått mottaga från Studentfederationen. Denna sammanslutning förklarar sin solidaritet med de beslut som för någon tid sedan fattats av en konferens med representanter från syndikalistiska varvs- och hamnarbetare i Uruguay, Argentina och Förenta staterna. Studenterna bekänner sig klart till arbetarnas internationella solidaritet. Det heter vidare i brevet: Studenterna vill på nytt betona sin solidaritet med arbetarklassen och vi vill försäkra att vi vid alla lämpliga tillfällen kommer att gå in för enheten mellan arbetare och studenter, så som denna idé formulerats i vår rörelse för universitetsreformen.

+

ARGENTINA

(IAA) Efter två månaders och tio dagars öppen konflikt har de syndikalistiskt organiserade römokarna i Buenos Aires, anslutna till FORA, vunnit den strid för sextimmarsdagen som IAA:s Presstjänst tidigare notisifierat.

Regeringen hade redan på första strejkdagen förklarat strejken "illigal" och statspolisen hade ingripit för att stänga organisationens lokal. Sekretariatets material beslagtogs, alla möten förbjöds och tiotals strejkande häktades både i sina hem och på gatorna. Arbetsköparna uppfordrades att icke sluta avtal med FORA:s rörmokare. Naturligtvis intog regeringspressen tystnadens attityd och försökte tiga ihjäl saken, men trots allt lyckades arbetarna i facket, men först efter hård kamp, komma överens med företagarna.

+

FRIHETLIGA RÖSTER OM DEN NYA FACKLIGA INTERNATIONALEN

(IAA) Den syndikalistiska och anarkistiska pressen har nu börjat kommentera beslutet i London att bilda en ny facklig international. En del av tidningarna har redan hunnit intaga IAA:s artikel om denna händelse medan andra tidningar skrivit självständiga artiklar.

Som naturligt är har tidningen "Freedom" i London kommit först med sina kommentarer. Den hade ju kongressen i sin egen stad. Tidningen skriver bland annat:

Den nya fackliga internationalen har tillkommit som en rival till den äldre världsfederationen vilken som bekant utvecklat sig till ett organ för kominformpropagandan. Där fanns icke längre plats för antikommunister. Så kom de s.k. fria fackföreningsrörelserna tillsammans för att, enligt egen uppgift, genom att "undvika nationell politik" bilda ännu en ny international, och som grundval för denna lades den långa raden misslyckade monopolistiska organisationer fackföreningsledarna skapat lite varstans på arbetarklassens vägnar.

Emellertid var den Första internationalen öppet revolutionär. Även om den splittrades senare under striden mellan Marx och Bakunin på grund av ställningen till staten och den politiska makten. Sedan dess har dessa internationella sammanslutningar ständigt gått tillbaka beträffande revolutionär anda och de organisationer som bildat dem har i stället utvecklat sig i riktning mot s.k. "nationellt ansvar".

Riktigt är att den fackliga världsfederationen blev en plattform för kommunismen, d.v.s. ett organ för Kreml. I alla stalinistiska länder har för övrigt fackföreningarna gjorts till redskap, till verktyg i statens hand. Men är det inte detsamma som inom de s.k. "demokratierna"? Går inte de brittiska Trade unions hand i hand med Labourregeringen - så långt till och med att de helt och hållet övergett arbetarnas intressen till förmån för det nationella näringslivet, d.v.s. kapitalismen?

I USA förklarar också de fackliga ledarna klart och tydligt att de icke har något emot kapitalismen. Där förklaras att höga profiter för arbetsköparna betingar högre löner för arbetarna.

Den faktiska skillnaden mellan de två internationalerna - den bolsjevikdominerade och den nystartade "demokratiska" - är att de sluter upp kring de två blocken i ett kommande krig, den ena för diktatur den andra för "kapitalistisk demokrati".

Nej, dessa två organisationer är falska internationaler. När arbetarna en gång möts för att diskutera inbördes hjälp över gränserna; när de en gång avstår från sina härskande klassers patriotism - d å kan det vara tal om en verklig International som inger förhoppningar på en ny, fri värld."

Tidningen "Le Libertaire", Paris betecknar den nya fackliga internationalen som en international av papp. Beträffande de offentliggjorda uttalandena på kongressen i London framhåller "Le Libertaire" att ingenstans finns ett ord om produktionsmedlens syndikalisering, ingenting om löneslaveriets avskaffande och inte ett spår av den anda som en gång inspirerat internationella sammanslutningar.

Uttalandena är kryddade med en "strategisk" antikommunism, som bekänner sig till den heliga nationella enheten och förvandlar organisationerna till redskap för ett kommande barbari. En falsk international är även denna tidnings slutomdöme.

I ett Londonbrev, infört i tidningen "CNT", Paris, redovisas en mera avvaktande hållning. I brevet saknas inte kritik när det gäller ett värdesättande av de beslut som fattats på kongressen i London, men det framhålles att för oss revolutionära syndikalister är det mycket viktigt att studera hållningen hos de fackligt organiserade arbetarna i hela världen. Tidningen framhåller vidare "att vi måste studera den grundligt och sakligt. Det tjänar ingenting till att nöja sig med allt för lätta lösningar - detta opponerar vi oss systematiskt emot. Att helt enkelt säga att det hela var en parodi, framförd av några överdjävlar som kallas förledare och som är sina respektive staters servila tjänare, arbetarklassens förädare m.m. - detta leder icke till någonting och för endast till andlig negativism".

Slutligen framhåller tidningens Londonbrev att vår rörelse måste enligt vår mening studera förhållandena innan vi formulerar ställningstaganden. Vi måste också följa den nya internationalens

utveckling steg för steg för att se om det kan upptäckas något spår av förnuft, rebelliska ansatser, jordmån för våra tankar..."

Tidningen "Solidaridad Obrera" Paris, är mera kritisk i sin kommentar till bildamdet av den nya fackliga internationalen. I rubriken tecknas den "Reformisternas nya experiment". I övrigt framhålles:

Den nya internationella konferederationen av fria fackföreningar visar ännu starkare reformistiska drag än alla tidigare av socialdemokratin influerade arbetarorganisationer. Dess mål inskränker sig till att arbetaren ska få tjäna sitt levebröd inom ramen av ett legalt system med sociala försäkringar, där han genom den ekonomiska demokratin och fackligt deltagande i arbetet för planekonomi och distribution kan skydda sig mot arbetslöshet.

Man säger att denna kongress gett uttryck åt en önskan efter frihet. Och vi vill inte betvivla det. Men det rör sig om en önskan efter en mycket relativ frihet, den som borgarna predikade under gångna tider. Men ett proletariat som inte har revolutionära målsättningar är endast att jämföra med en flock får. Proletariatet måste praktiskt kämpa för frihet, inte bara predika den. Det gäller att förbereda sig på dess erövring. Kongressdeltagarna i London, vilka deltog i beslutet att bilda den nya internationalen, siktar icke dit med sitt arbete.

Tidningen framhåller slutligen på grund av Londonkongressens kampställning mot bolsjevismen "att endast en facklig rörelse, som verkligen ger uttryck åt arbetarklassens längtan, och är fullkomligt oberoende av staterna och partierna, kan vara medlet att göra slut på stalinisternas inflytande och öppna nya vägar för folkens befrielsekamp.

De 45 miljoner anhängare den nya internationalen påstås ha, väger icke mycket så länge som de [illegible] visas en väg till revolutionär kamp. Trots sitt stora antal kommer de att förbli en passiv hjord. För att förvandla dem till levande, till verkligt kämpande människor gäller det att i deras medvetande inljuta det internationella manifestets sanning, den Första Internationalens motto: Arbetarklassens befrielse kommer endast att vara arbetarnas eget verk".

Slutligen kan meddelas att "A Batalha", organ för IAA:s illegala organisation i Portugal, i sitt senast illegala nummer med anledning av Londonkongressen kommenterar arbetarnas internationella sammanslutning och framhåller därvid:

"Precis som var att vänta, har fackliga världsfederationen snabbt brutit samman. Den hade bildats kort efter världskrigets slut under inflytande av de segerrika regeringarna. Den skapades tack vare några initiativ hos de arbetande massorna och upplösningen var en logisk företeelse i samband med konflikterna mellan de allierade ledarna.

Portugisiska CGT har emellertid aldrig låtit sig imponera av de stora anhängarskaror denna international fick, utan förblivit trogen IAA, som är av frihetlig och federalistisk karaktär och där regeringarna inte har något att säga till om. Denna international måste alla socialt medvetna arbetare ansluta sig till - alla dem som, för att citera Walther Reuthers ord på Londonkongressen då han förordade en international "som inte vill ta ställning varken för Stalin eller Standard Oil, varken för Moskva eller Wall Streets-kapitalismen".

Nå, dessa krav är endast uppfyllda av IAA.

+

SYNDIKALISTISK METALLARBETARKONFERENS I FRANKRIKE

(IAA) "CNT-Metallurgie", organ för den franska IAA-sektionens metallarbetarefederation meddelar, att federationen hållit sin första landsomfattande kongress. Efter en lång debatt godkändes Federalbyråns verksamhet, Förvaltningskommissionens mandat förnyades och denna fick i uppdrag att utarbeta paroller i enlighet med CNT:s dagsprogram, tillämpade på metallindustrins läge och behov. IAA:s generalsekretariat kunde inte närvara, men däremot representerade dess undersekretariat för Västra Europa. Delegaten skildrade den spanska CNT:s uppbyggnad efter industrifederativa linjer samt talade om syndikalismens allmänna väsen, dess kamp mot kapitalism och stat.

Tidningen uttalar slutligen den förhoppningen att kongressen och de beslut som där fattats kommer att tjäna som utgångspunkt

för en utvidgad verksamhet så att både CNT i Frankrike och IAA blir nöjda med oss.

Beträffande läget för arbetarna i Frankrike så tenderar detta att bli svårare för varje dag som går. För att förbättra sina arbetsvillkor förefaller det troligt att arbetarna redan i början av år 1950 tvingas att proklamera strejker.

+

K U B A

(IAA) Tidningen "Ahora", Kuba meddelar att de frihetliga kamraterna i provinserna La Habana och Pinar del Río haft ett gemensamt sammanträde för att diskutera rörelsens ställning till det fackliga arbetet. Kamrat Modesto Barbeito, som tillhör "Ahoras" redaktion, redogjorde för det fackliga läget och CGT:s ställning i kampen för arbetarklassens enhet.

Efter en allmän debatt beslöts enhälligt att förstärka arbetet inom CGT. Dessutom antogs en resolution som fördömer alla dem som försvagar CGT:s arbete, även om deras verksamhet pågår under enhetsparollens förevändning. De frihetliga militanterna, heter det till slut, anser att den bästa möjligheten att vara verksam bland arbetarna består i att stärka den oberoende CGT:s organisation.

Kamraterna utarbetade en plan för organisatoriskt samarbete, vilken kommer att framläggas för CGT:s ledning genom kamraterna Satiago Cobo och Modesto Barbeito.

I ett av sina senaste nummer slår Ahora i en artikel alarm mot den utvecklingstendens som lite varstans hotar, även i de demokratiska staterna, och som praktiskt skulle vara liktydigt med totalismens införande. Tidningen meddelar att i det kubanska parlamentet förberedes ett lagförslag, som går ut på tvångsorganisering i fackföreningarna, och inkassering av de fackliga kontingenterna direkt genom staten som sedan utbetalar dem till de fackliga organisationerna. De kubanska reformisterna under Eusebio Mujals ledning går in för detta lagförslag, som skulle ge dem monopol på kontrollen över arbetarrörelsen på hela Kuba. CGT anmäler emellertid sin obönhörliga opposition och kommer att gå till öppen kamp mot denna tendens.

Modesto Barbeito, Ahoras fackliga redaktör, vänder sig i en ledande artikel mot den hotande faran och skriver bland annat:

Med dylika åtgärder skulle man förinta alla de frihetliga principer som kommer till uttryck i Kubanska Republikens grundlag och för att inleda uppbyggandet av "vertikala syndikat" efter en Hitlers mönster och som även Mussolini på sin tid byggde upp och som Perón och Franco byggt upp sina. Med sådana metoder skulle Kuba hastigt hamna i en ödesdiger totalism. Den totalitära samhällsuppfattning, som så livligt försvaras av stalinisterna, finner i dag sina bästa bakblåsare i dem som, för att vinna arbetarmassornas sympati, hissat antikommunismens fana, men vars falskhet uppenbarats vid mer än ett tillfälle.

Mot försöken, mot tanken på tvångsinkassering av fackföreningskontingenter, som praktiskt taget måste leda till uppbyggande av vertikala syndikat räcker det emellertid icke med klagovisor. Endast kamp och aktion från arbetarnas sida kan tillintetgöra dessa skumma projekt. Endast en aktiv opposition kan förhindra att detta brott mot arbetarklassen kommer till utförande. Vi vill slå larm från och med detta ögonblick. Mot projektet med tvångsinkassering av fackliga kontingenter gäller det att mobilisera alla kubanska arbetare.'

+

SPANSKA FÄNGELSER OCH KONCENTRATIONSLÄGER

(IAA) Den spanska federationen för politiskt internerade och deporterade framlade nyss på ett möte i Paris en del material om förhållandena i spanska fängelser och koncentrationsläger. Enligt detta material finns just nu i Spaniens fängelser 81.324 män och 16.302 kvinnor. En stor del av dessa är fängslade på grund av motstånd mot regimen.

Det uppgavs vidare att det finns 16 koncentrationsläger i Spanien jämte arbetsläger. Maten i fängelserna och lägren är under all kritik. Fängelserna i Madrid och Barcelona befinner sig emellertid i ett något bättre tillstånd än de övriga, därför att dessa ibland får besök av utländska journalister.

Tills 1948 fick fångarna inga fängelsekläder alls. Numera får de gamla uniformer som de måste bära under 2 år. Skjortor o.dyl.

finns inte. Cellerna är överbelagda. Sjukdomar grasserar och det fattas medikamenter. Ungefär 30 procent av fångarna arbetar i lokaler som är hälsovådliga och i många fall insjuknar de i tbc. De pengar de kan tjäna ska egentligen användas för att bättra upp mathållningen, men de hamnar som regel i fickorna på den korrumperade personalen. Tortyr och hårda disciplinstraff förekommer ofta, fångar isoleras fullständigt från yttervärlden med mera dylikt.

+

DEN KOMMUNISTISKA TERRORN I BULGARIEN

(IAA) Genom Bulgarienkommissionens förmedling har nedanstående brev från Bulgarien nått IAA:s sekretariat:

"Våra vänners öde i koncentrationslägren blir allt mer beklagansvärt. Om man inte från utlandet kan genomföra en stor kampanj för deras räddning, kommer de flesta kamraterna att dö denna vinter. Kom ihåg att de s.k. "Arbets- och uppfostringslägren" inte är någonting annat än dödsläger för regimens politiska motståndare. En stor del av våra kamrater befinner sig på en Donau-ö, mitt emot byn Belene. Bland alla som där är internerade finns bara en fascist. Många av våra kamrater är redan sjuka. Endast under två dagar på året får de taga emot besök av släktingar som dick icke får stanna mer än 10 minuter hos dem. Detta under polisbevakning.

Världen måste få veta att bolsjevikerna förföljer oss in till döden för våra idéers skull och att de begagnar varje tillfälle till att bland oss söka efter nya offer.

Låt våra kamraters nödrop från det av bolsjevikerna underkuvade Bulgarien sporra oss till kraftigare opinionsrörelser för offrens befrielse och mot det kommunistiska bödelsväldet.

+

SPANSKA KOMMUNISTPARTIET I FULL UPPLÖSNING

(IAA) Den spanska ungdomstidningen "Ruta" vilken utkommer i Frankrike, skriver nu att det spanska kommunistpartiet håller på att ramla sönder. Således har UGT-ledaren Del Barrio, hittills en av kommunisternas mest säkra medlöpare, öppet solidariserat sig med de f.d. Internationella brigadernas jugoslaviska medlemmar, medan ledaren för PSUC (Katalanska kommunistpartiet) Comorera, uteslutits. Uteslutningen verkställdes redan i början av september 1949, men

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad på svenska, tyska, spanska och franska språken

Artiklar från Presstjänst får återgivas med angivande av källan

Nummer 2. Stockholm den 6 februari 1950.

DET FASCISTISKA BÖDELSVÄLDET I SPANIEN MÅSTE SLÅS NED

En världsstorm och en mäktig opinionsrörelse måste resas!

(IAA) Dödsdomar, blodig terror ~~och den mest hänsynslösa~~ förföljelse av det frihetsälskande spanska folket hör till ordningen för dagen [redacted]. De meddelanden som på illegala vägar tränger sig över [redacted] gränsen talar sitt fruktansvärda språk. Särskilt under de senaste veckorna förmäler nyheterna från Spanien om en skärpt terror. Jämsides med den fascistiska regimens allt svårare situation tilltar terrorn i skärpa.

I Ocaña söder om Madrid avrättades i slutet av december och under början av januari följande fem syndikalister: José Sancho Garicia, bröderna Juan och Antonio Velasco, Basilio Luna och Juan Ortiz.

Den 7 december avrättades i Barcelona fem antifascister och den 14 i samma månad ytterligare tre. Men nya arkebuseringar planeras. Nyligen har följande fyra syndikalistiska motståndsmän dömts till döden: José Lopez Penedo, Manuel Sabate Llopart, Saturnino Gulebras och Juan Buquets. De sitter nu inspärrade i Modelofängelset i Barcelona.

Just nu förbereder de fascistiska myndigheterna en ny stor process i Barcelona. Inte mindre än 27 antifascistiska motståndskämpar, de flesta av dem syndikalister, därav tre kvinnor, kommer att ställas inför det fascistiska domarskranket. I denna process

skall bland annat också två läkare ställas till ansvar. En av dem är en av Cataloniens mest framstående kirurger: Trias Pujol. Anklagelsen mot honom går ut på att han behandlat en av polisen sårad arbetare utan att förråda honom.

Det är "domstolen för terrorismens bekämpande" som har hand om denna process och undersökningsdomaren är infanteriöversten Luis Pumarola Alaiz. Han har haft ämbetet sedan 7 år tillbaka och bär ansvaret för många avrättningar i Barcelona.

Som ett belysande exempel på förhållandena kan nämnas att polisen för en tid sedan å Calle Vila y Vila dödade två förbipasserande trafikanter. Vid beskjutning sårades de först svårt varefter polisen gav dem nådaskottet. De två dödade personerna var inte beväpnade. Polisen förhindrade att någon närmade sig de stupade och ambulansen fick hämta dem. Fallet tystades ned.

Detaljerade uppgifter föreligger om en annan händelse i Barcelona, där syndikalisten Wenceslao Giménez Orive mördats av polisen på öppen gata. Enligt flera vittnesutsagor sköts Giménez ner från bakhåll utan föregående varning. Flera poliser hade posterat sig på en gata där de visste att den kände syndikalisten skulle passera. Giménez var bara 28 år gammal, men känd som syndikalist. Han var järnvägsman från Zaragoza, där han redan två gånger tidigare under Francoregimen häktats och misshandlats för att ha bedrivit syndikalistisk propaganda.

Den 24 december häktades i Concentaina, Levanten, den aktive syndikalisten Ramón Jorda, vilken var mycket uppskattad i Concentaina och Alcoy. Hans mor, som nedbröts på grund av sonens häktning och svåra behandling, dog tre dagar senare av sorg.

En person i Concentaina som hållit kamrat Jorda dold i sitt hus någon tid, kallades till civilgardet [redacted]. Då han väl kände till den fascistiska polisens förhörsmetoder och den brutalitet som därvid kommer till användning, begick han självmord i stället för att infinna sig till den sortens spanska blodhundar. Han slutade sina dagar genom att kasta sig framför ett framrusande tåg.

Ovanstående är bara några få exempel på de senaste terrorakterna i Francos fascistiska Spanien. Skall världen tillåta att

att en slik blodsregim ska få fortsätta? Är det inte på tiden att världens frihetsälskande människor och de olika ländernas arbetarrörelser ropar sitt dundrande halt mot bödelsväldet i Spanien. Nu, omedelbart, måste en kraftig internationell proteststorm resas mot de fascistiska bödlarna. Det tappert kämpande spanska folket måste solidariskt stödjas i sin offerkrävande frihetskamp. De måste hjälpas av en världsopinion genom omfattande aktioner och kraftiga protester.

+

DEN SYNDIKALISTISKA KONGRESSEN I ITALIEN

(IAA) Som tidigare redan meddelats höll de italienska syndikalisterna under dagarna den 6 och 7 januari en kongress i Piombino. Delegater från 11 platser deltog i förhandlingarna och från ett 20-tal andra platser förelåg sympatiskrivelser vari man understödde kongressens syfte. Detta syfte var att söka reorganisera UNIONE SINDACALE ITALIANA - USI.

På kongressen var den syndikalistiska Internationalen - I A A - representerad genom kamrat Persici, Marseille. Han hade även mandat från franska CNT, portugisiska CGT och från spanska CNT i exilen.

Vid kongressens öppnande framförde delegaten från Piombino hälsningar från kamraterna på platsen och uttalade sin glädje över att kongressen, som var USI:s första, hölls i deras stad och att den allvarliga avsikten var att bilda en ny sektion av IAA. Därefter försäkrade IAA:s delegat att IAA stod på delegaternas sida och sympatiserade med deras strävanden att låta den revolusionära syndikalismen triumfera i Italien samt i andra länder.

Orsaken till splittringen av den fackliga rörelsen i Italien var första punkt på dagordningen. Denna fråga inleddes av kamrat Antonio Dettori. Han redogjorde utförligt för detta ämne samt slöt med att uttala den varma önskan att delegaterna skulle reorganisera den ärorika USI, som under gångna år så energiskt kämpat för det italienska proletariatets sanna intressen.

Därefter framlade delegaterna sina rapporter från respektive platser. De redogjorde för förhållandena och framgick av dem

att varje försök att i samverkan med politikerna genomföra den fackliga enheten innebär förräderi mot hela arbetarklassen. I Bologna-gruppens betänkande till kongressen framhölls exempelvis bland annat att den var för USI:s reorganisering därför att den nuvarande fackliga rörelsen i Italien står i tjänst hos partierna, som begagnar den för att erövra makten. Fackföreningsrörelsen har blivit ett statligt organ. Antingen är den för regeringen eller i opposition mot den, alltefter som partiet ifråga regerar eller står i opposition. Det framhölls vidare att den revolutionära syndikalismen vill i det italienska proletariatet återinföra den första internationalens kampprogram och uppfattningar.

Kongressen beslöt att skapa en grundval för USI:s reorganisering genom att utse en samordningskommitté med sekretariat i Bologna. Denna kommitté skall förbereda kadrerna och senare i år sammankalla till USI:s konstituerande kongress.

Kongressen beslöt att redan nu införa månadskontingenter för att därmed kunna upprätthålla sekretariatet, regional- och lokalkommittéerna samt propagandan. Även beslöts av kongressen att utge tidningen GUERRA DI CLASSE såsom USI:s organ.

Delegaterna skildes åt sedan hälsningar till I A A och dess sektioner sänts samt uttalat sig för solidaritet med alla fascismens och bolsjevismens offer.

+

DET PORTUGISISKA FOLKET TERRORISERAS

Vädjar till internationell solidaritet

(IAA) Även det portugisiska folket lever under ett brutalt fascistiskt förtryck. Terrorn i Spanien, i Sovjet och Öststaterna väcker protester, men sällan påtalas hur det portugisiska folket undertryckes av ett fascistiskt terrorvälde med Salazar i spetsen som suttit vid makten i över 20 år. Många av den fascistiska regimens motståndare i Portugal har direkt mördats medan andra långsamt ihjälpinats i koncentrationslägren. Det mest fruktansvärda är lägret i Tarrafal, vilket benämnes "Den långsamme dödens läger". Där anlitar man sig av de oerhördaste metoder för att så sadistiskt som möjligt pina livet ur de inspärrade. De dukar förr eller senare

under av behandlingen. Även de klimatiska förhållandena är sådana att människor går under enbart av dem.

Endast de som är beredda att offra livet vågar opponera sig i dagens Portugal. Det finns sådana kämpar för idealet inom portugisiska CGT, som är IAA:s illegala sektion därstädes och som arbetar under de svåraste förhållanden.

I senaste numret av CGT:s illegala tidning A Batalha kan återges nedanstående som belyser de portugisiska syndikalisternas tankegångar om kampen just nu:

"Den "demokratiska" hjälp som många naiva och kanske bekväma antifascister väntat sig från utlandet, troende på stormakternas löften under det senaste stora världsslaktandet, har försvunnit som en skimrande hägring. I dag, som alltid, är det portugisiska folket hänvisat till sig självt. Endast genom egna ansträngningar kan det befria sig från det totalitära system som förtrycker det och förvandlar det till en nolla i folkens samlevnad.

Salazarismen, som härskar genom våld och terror, kan endast bortjagas med beslutsamma aktioner och revolutionära insatser. Alla vet det, även de som hängett sig åt tron på röstsedelns inbillade kraft. Ingen moralisk, juridisk eller politisk grund finns för att förneka det portugisiska folkets rätt till uppror, dess solklara rätt att med om så är med våld göra slut på ett system som i två årtionden mot alla principer om rätt och mänsklighet tillgripit terrorn och våldet och avdelat särskilt manskap för att med dylika metoder hålla folket nere i slaveri och elände.

CGT står på sin post i kampen mot detta terrorsystem och organisationens militanter är fast beslutna att ge stora offer för att rätten än en gång skall triumfera i det av fascisterna svårt behandlade Portugal. De kommer att kämpa för förnuftets seger över fanatism och godtycklighet. Men CGT betonar att den avgörande faktorn och den effektivaste hjälpen är arbetarnas solidaritet och aktionsvilja. Utlandet måste förena sina krafter med våra egna. Vi måste tvinga regimen att göra slut på polisväldet. Vi måste kämpa för att bryta ner detta regemente. Skammen är inte regimens. Den drabbar oss själva och arbetarna i hela världen. Vi måste bringa det dithän att vi triumferar över dagens portugisiska bödlar."

+

ARBETARNAS VÄG - SYNDIKALISTISK AKTION

(IAA) Under ovanstående rubrik skriver tidningen Freedom i England:

Det finns två metoder när det gäller att skära ner arbetarnas köpkraft. Det kan ske antingen genom lönenedsättning eller lönestopp det senare anlitat under en tid av halv inflation och prisstegringar. Tidningen framhåller att labourregeringen går på lönestoppslinjen och framkastar detta som politisk vägledning i sammanhang med de problem som kan uppstå i samband med valutgången. Tidningen menar att det var lätt för Trade Unions att sälja arbetarna under labourregeringen vilket däremot inte går lika lätt om det skulle komma en toryregering efter valet. Då skulle arbetarna icke längre bli lojala mot regeringen och fackförbunden skulle bli nödsakade att träda i opposition och återuppta kampen för arbetarnas rättigheter. Därför är det mycket möjligt att torypartiet, om det återkommer till den parlamentariska makten, tar med en labourman som arbetsminister.

Freedom är av den meningen att det finns tre valfacit att välja på: fortsatt labourregering, toryregering eller koalitionsregering. Under alla förhållanden kommer arbetarnas läge att bli oförändrat under vilken regering som helst och så tillägger tidningen: Det finns dock en fjärde möjlighet (som kanske är känd endast av syndikalister och anarkister) - ingen regering. Situationen måste nämligen leda till samma konsekvenser som under toryregeringens lönereduceringar 1926 med ty åtföljande generalstrejk. Som synes: arbetarna har makten att göra sig gällande, men detta har ingenting med valmakeri att göra eller med politik och regeringar. Vägarna är den direkta verksamheten av arbetarna genom industriell organisation. Detta är, säger Freedom riktigt, den syndikalistiska aktionens väg.

*

EN NY TYSKSPRÅKIG TIDNING

(IAA) Österrikiska, holländska och franska kamrater har gemensamt börjat utge en ny tidning: Neue Generation, som utgör en fortsättning på en tidning som tidigare utkommit i Österrike med

samma namn. Första numret av den nya editionen innehåller aktuella kommentarer, artiklar mot kriget, om födelsekontroll, upplysningar om spanska inbördeskriget m.m. Även några utdrag om Münchenradions utsändning kallad "Den hemlösa vänstern" som byggde på Rudolf Rockers bok "Nationalism och kultur" återges och dessutom utdrag ur andra oberoende tidningar samt ett stycke ur Krapotkins Inbördes hjälp avrundar det hela. Den nya tidningens adress är:

Jan Kolthek, Nwe.Heerengracht 35, AMSTERDAM C/Holland.

✣

SITUATIONEN I NORGE

(IAA) I det senaste numret av de norska syndikalisternas tidning "Solidaritet" är infört en översikt över arbetarnas läge i Norge just nu, där sedan länge en "arbetarregering" suttit vid maktens köttgrytor. Tidningen framhåller "att för den norska arbetarklassen har år 1949 varit ett prövningens år. Aldrig förr har arbetarnas politiska partier haft så stor makt och så stort inflytande som under åren 1945-1949. Men heller aldrig förr har under motsvarande tid genomförts så många tvångslagar och restriktioner mot arbetarna som under tiden 1945 - 1949. Några av lagarna kan anges: Strejkförbud, genomförandet av tvångsskiljedom, upprättandet av en domstol för skiljedom samt straffansvar upp till tre månader eller böter om arbetarna tillgriper s.k. olagliga strejker".

✣

GLIMTAR FRÅN JAPAN

(IAA) Ganska regelbundet anländer till I A A:s sekretariat den japanska tidningen "Heimin Simbun" - Proletär journal. Tidningen är organ för Japans anarkistiska federation och utkommer från Tokio. Ur densamma ska några brottstycken återges som i någon mån är belysande för ställningen i Japan just nu.

Tidningen framhåller i en av artiklarna att ockupantarmén tillämpar sådana principer för den japanska ekonomin att missnöjet stegrats. Rationaliseringar vid företagen får visserligen icke medföra avskedanden men kapitalisterna förbereder dock arbetslöshet i stor skala för att kunna pressa ner arbetslönerna och minska sina egna förluster. Sålunda överföres de kapitalistiska orättvisorna

från demokratierna. Men för att verkligen återuppbygga den japanska ekonomin, framhåller Heimin Simbun att bästa sättet är att arbetarna själva övertar administrationen av industrierna. Arbetarnas organisationer är själva kompetenta att öka produktionen och höja levnadsstandarden. Detta kan endast ske genom en förnuftig rationalisering under arbetarnas kontroll.

Tidningen omtalar att staten vill avskeda 50 procent av de 3 miljoner anställda tjänstemännen. Då landets folkmängd är 110 miljoner går det inte många innevånare på varje tjänsteman. Kommunisterna protesterar mot avskedandena men inte mot de höga skatterna då dessa i viss mån gynnar deras partiintressen.

Den 1 maj 1949 gick polisen i Tokio till brutal aktion mot förstamaj-demonstranter. De använde batonger och revolvrar då arbetarna protesterade mot regeringens fascistiska dekret om inskränkning av mötesfriheten. Människor mördades av de 750 beväpnade poliserna som våldsamt angrep de obeväpnade folkmassorna där även kvinnor befann sig och blev misshandlade. Tidningsfotografer blev också miss handlade och fick sina fotos ödelagda. Mer än hundra arbetare och studenter blev allvarligt sårade. 64 arresterades. Dessa brutala poliser kallas för demokratins tjänare.

Parlamentet har med stor majoritet antagit arbetarfientliga lagar, vilket visar att de fascistiska elementen fortfarande regerar. Parlamentsledamöterna har själva höjt sina arvoden. Kommunisterna deltog i detta beslut trots att arbetarnas löner pressas ner. Ibland utbryter öppet slagsmål mellan parlamentsledamöterna, även i presidiet. Parlamentet saknar folkets förtroende.

Bönderna klagar bittert på att staten i samarbete med kapitalisterna uppskörtar dem. År 1948 fick bönderna endast 19 procent av de omsatta pengarna för sitt arbete och sina varor. Två år tidigare fick de 50 procent. Denna kraftiga inkomstminskning beror på de höga skatterna, tvångsrekvisitioner av produkterna samt de korrupta statstjänstemännen. Staten ger ut 70 procent till monopolkapitalismen; 9.4 procent till statstjänstemännen, 10.6 procent för sociala och kulturella angelägenheter, 9.9 procent till hälso- och sjukvård.

I Fukuoka och Kiusju har gruvägarna sänkt arbetslönerna och samtidigt vräkt ut massor med pengar till understöd vid parlamentssalen för att få sina kandidater valda.

Barn från fattiga familjer har sålts för tusentals yen till spinnerier i Aiciprefekturen. Vissa agenter har arresterats för de skumma affärerna. Halvvuxen ungdom tvingas arbeta tio timmar per dag. Kriminaliseringen bland barnen är oerhörd och utbreder sig oroväckande.

De japanska silkesfabrikerna har råkat in i en svår kris, men arbetarna beslöt att tillsätta ett driftråd och ledde själv produktionen.

Monopol över sjöfarten tillämpas hänsynslöst av rederibolaget Seto Sundo i Hiroshima, på öarna och på fastlandet. Invånarna söker som motvikt bygga egna skepp för att konkurera.

Den fria kommunismen tillämpas i kolonin Kasama, Asakaura. Den befattar sig med jord- och skogsbruk. Den är startad av anarkisterna.

Slutligen meddelar Heimin Simbun att kamrat Elizo Koike avlidit av undernäring i Nord-Manchuko. Han var mest känd för sin översättning av Krapotkins skrifter till japamska. Han var också framstående esperantist. Hans familj är kvar i Manchuko och ser ingen möjlig utväg att komma därifrån.

+

INTRYCK FRÅN ITALIENS ANARKISTISKA RÖRELSE

(IAA) En av de drivande bulgariska kamraterna, vilken lyckats rädda sig från Bulgarien som terroriseras av bolsjevismen har tillställt IAA:s sekretariat nedanstående artikel med begäran om införande i IAA:s Presstjänst. Denna begäran tillmötesgår vi gärna.

Han skriver: "Jag har varit några månader i Italien, visserligen den längsta tiden i koncentrationsläger måste jag betona, (Lipari och Fraschette) samt IRO:s läger, men jag har dock hela tiden ansträngt mig att få kontakt med italienska kamrater för att på så sätt lära känna situationen i allmänhet och särskilt då vår rörelses läge. På basis av direkta förbindelser med kamrater och flitigt läsande av vår press har jag lyckats bilda mig en uppfattning om den italienska rörelsens andliga tillstånd samt dess aktu-

ella och farmtida möjligheter. Utan att vilja påstå mig absolut säker i mina omdömen vill jag delge kamraterna i andra länder mina intryck och mina slutsatser därav. De kan ha värde för en bättre social orientering inom hela den internationella rörelsen, men även för de italienska kamraterna själva om de vill ta mina synpunkter under övervägande.

Redan under de första dagarnas uppehåll i Italien kunde jag med beklagande konstatera att vår rörelse, i stället för ha bort gå framåt alltsedan befrielsen, befinner sig på tillbakagång. I första ögonblicket verkar det oförklarligt när man minns den italienska anarkismens ärorika förflutna i de sociala striderna, dess idealism och heroism och det faktum att den gett oss så framstående anarkistiska teoretiker som Malatesta, Gori, Fabbri och många andra, som vunnit vidsträckt popularitet bland de italienska folkmassorna.

Jag har ständigt sökt en förklaring till tillbakagången och jag har aldrig upphört att ställa frågor till många goda kamrater, och sådana fattas icke, det vill jag med stor tillfredsställelse slå fast. Det var inte svårt för mig att se de ödesdigra följderna av ett långvarigt fascistst yre och av krig denna fascism fört för Italiens vidkommande. En mass- och slavpsykologi har tillämpats, en helt negativ uppfostran av ungdomen har försiggått parad med allmän politisk desorientering och därtill en fullständigt likgiltig inställning hos folket. Det var inte svårt för mig att förstå det andliga tillståndet, framförallt de ungas böjelse för lätta nöjen, deras intresselöshet och behovslöshet för sociala ideal, idrotts- och danslystenheten och sådant. Dessutom måste man erkänna att vår rörelse gett många offer med påföljd att det fattas militanter. Härtill kommer stalinismens förhärskande ställning, som delvis är en konsekvens av fascismens stupida propaganda under den gångna tiden. De utpekade kommunisterna som ansvariga för allting i världen. Samma tendens gynnades också av samarbetet mellan de allierade och ryssarna. Under den tiden befann sig alla våra militanter fortfarande i fängelserna och i lägren. Allt detta och andra ogynnsamma omständigheter förklarar den anarkistiska rörelsens utveckling efter befrielsen.

De italienska kamraterna pekar jämt på alla dessa yttre

faktorer jämte de allmänna förhållandena utanför rörelsen men beaktar icke tillräckligt de inre faktorerna som sammanhänger med kamraternas egen inställning och uppfattning.

Hos de italienska kamraterna, särskilt hos de gamla, är den individualistiska andan förhärskande blandad med en viss trötthet och brist på tro på omedelbara resultat och möjligheter i vårt ideals anda. Detta gör att de hänger sig åt en rent uppfostrande inåtriktad aktion, som fjärmar dem från verkligheten. I stället för att få ett allt djupare socialt innehåll, förvandlas på detta sätt den anarkistiska rörelsen alltmer till en ideologisk sekt.

Den individualistiska andana som delvis också är motsvarande till det italienska temperamentet finner också sitt uttryck i kamraternas uppfattning om organisationen. De italienska kamraterna har böjelse för fria kamratgrupper och tror inte på den egentliga anarkistiska organisationen, som bygger på kvarters- och lokalgrupper. I deras vokabulär av rent anarkistisk karaktär är vissa uttryck inte allt för välsedda, t.ex. sådana ord som organisation, sekretariat, konferens, delegat och t.o.m. ordet federation fast detta förekommer i namnet FAI. De kallar ofta sådant decentralism som i verkligheten endast är brist på förbindelser och således organisation.

FAI:s korrespondenskommission t.ex. är sammansatt av personer som inte är bosatta på samma plats. Detta är enligt deras uppfattning en fördel, medan det i själva verket är ett stort misstag både teoretiskt och praktiskt.

Det andliga tillståndets primitiva organisatoriska uppfattningar försvåras hos vissa unga kamrater av en annan orsak, en motsatt tendens, vissa uppfattningar om anarkism, anarkistisk organisation och omedelbara uppgifter som närmar sig ett politiskt parti. Detta återigen framkallar stark reaktion hos de "rena" som ännu mer stänger sig inne i sina individualistiska, sekteristiska och rent uppfostrande strävanden. Men vad som framförallt bidragit till den anarkistiska rörelsens tillbakagång i Italien är dess ställning gent emot det fackliga problemet. I stället för att rekonstruera USI omedelbart efter befrielsen, vilket de skulle ha gjort med de erfarenheter som fanns från hela världen, ansåg de

italienska anarkisterna det lämpligt att stanna i CGIL och där samarbeta med politikerna. Så öste de vatten på bolsjevikernas kvarnar. Det är beklagligt att även Armando Borghi som anlände från Amerika till Italien icke motsatte sig denna utveckling utan så långt jag kunde utröna var överens med de andra kamraterna. Huvudorsaken till allt detta är enligt min mening idén om arbetarklassens enhet. Den tesen är överbetonad. Motivet till sitt ställningstagande grundar de på att om de icke tagit denna ställning skulle situationen i Italien ha blivit en annan. Hade de gjort försök att reorganisera USI skulle de ha anklagats som splittrare framhöll de. De skulle då ha förlorat all sympati hos arbetarna, och om de skulle göra det nu skulle de göra sig löjliga och endast mycket få arbetare skulle följa dem.

Jag anser att det inte kan finnas någonting mera felaktigt än just detta resonemang. Naturligtvis har varje land sina säregenheter, sina egna villkor och sin egen atmosfär som också är av betydelse för rörelsens ställningstagande till det fackliga problemet, men å andra sidan är den anarkistiska rörelsens fackliga erfarenhet i hela världen så omfattande att det knappast kan sägas något nytt om situationen någonstans. Och alla dessa erfarenheter har övertygat oss att arbetarklassens enhet bara är en myt. Så längde som de politiska partierna med nödvändighet försöker behärska arbetarna och ställa dem under auktoritär ledning, skulle varje försök från anarkksternas sida att i samarbete med dem försöka förverkliga arbetarnas enhet vara ett taktiskt misstag, en social naivitet och till och med förräderi mot tanken på arbetarklassens befrielse.

Anarkisterna i hela världen måste tvärtom förklara alla politiker och politiska partier krig på det fackliga området, ty deras sanna roll har alltid varit och kommer alltid att bli att trots alla anarkistiska försök att ena, så kommer politikerna att söka splittra så länge det är till förmån för partiet. Arbetarna måste snarast förstå att den enda verkliga enheten byggas upp underifrån, på verkstaden, fabriken, på fälten och att den enda fackliga organisation som kan garantera den fackliga enheten och ar-

betarnas oberoende samt deras självbestämmanderätt är den federalistiska organisationen som bygger på IAA:s principer. Hela den sociala nydaningen, arbetarnas befrielse och skapandet av en ny mänsklighet beror därpå. Allt annat är illusion.

Denna anarkisternas inställning till den fackliga rörelsen världen över är motiverad också av en annan orsak och för den anarkistiska rörelsen mycket viktig sådan. Den anarkistiska rörelsen består till sin övervägande del av verkliga, utbildade militanter, och då deras uppgift icke bara består i att göra propaganda utan också att organsera folkmassorna - inom vilka organisationer ska de då samla massorna? Detta för att dels försvara arbetarnas omedelbara dagsintressen och för att nydana ekonomin.

Med hänsyn till alla fel och brister hos de italienska anarkisternas rörelse förefaller dess tillbakagång under redan påpekade omständigheter fullt förklarlig. Uppgifter är att få fram ett botemedel och tillämpa det så länge tid är möjlig. Men detta är de italienska kamraternas egen uppgift. Anarkisterna i andra länder kan dra sina lärdomar ur deras förhållande just nu och söka undvika deras misstag.

För att emllertid icke begå någon orättvisa mot de italienska anarkisterna måste sägas att trots alla svagheter som fjärmat rörelsen från verkligheten både på det sociala som det fackliga och på den tryckta propagandans område har det anarkistiska idealet ännså länge icke förlorat terräng. Det har framtiden för sig. De förfogar över en mängd principtrogna kämpar som fortfarande ger exempel på moralisk renhet i sin privata livsföring alldeles som de första kristna. Ingen får anklaga dem för att ha förrått det italienska folket. Tvärtom. Var ock en av dessa gamla kamrater som lever lite varstans i Italien, deltar där som medlemmar i små grupper och de fästa vid varandra som verkliga bröder och åtnjuter stor sympati. Alla är beslutna att aldrig överge idealet även om de blev helt ensamma. Allt detta kommer en dag att framkalla en våg av sympati hos massorna, vilka inte glömt de italienska anarkisternas ädla, idealistiska insatser under mer än ett halvsekels sociala strider.

Gr. Balkansky.

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad på svenska, tyska, spanska och franska språken
Artiklar från Presstjänst får återgivas med angivande av källan

Nummer 3. Stockholm den 4 mars 1950.

NYA MASSAVRÄTTNINGAR I BARCELONA

Blodiga strider med många stupade i Andalusien

(IAA) Enligt nya underrättelser från Spanien har 16 antifascistiska motståndsmän arkebuserats den 9 februari på Pote-skjutfältet i Barcelona. Endast en officer och en präst fick vara närvarande som vittnen när exkusionen verkställdes. Enligt trovärdiga uppgifter befinner sig syndikalisten J. Lopes Penedo bland de avrättade.

Tidningen CNT meddelar att en omfattande militär aktion igångsatts i Andalusien mot syndikalistiska motståndsmän. Aktionen utfördes av civilgardister, väpnad polis och falangister. Syftet var att söka utrota en syndikalistisk gerillagrupp i bergen vid Ronda, vilka opererade där under ledning av den kände CNT-militanten Bernabe Lopes. Inte mindre än 5.000 män slog en ring kring ett område mellan Medina-Sidonia och Alcala de los Gazules för att infånga syndikalisterna. Kampen blev mycket hård. Fyra och en halv timmes skottlossning pågick mellan de två styrkorna och styrkeläget var ungefär 100 polisen mot en syndikalist. Bland de stupade befinner sig också Bernabe Lopes. Polisen mördade därefter alla sårade syndikalister. Tillsammans bragte denna polis- och faseisthord 21 syndikalister om livet i denna blodiga drabbning. Men de sålde sina liv dyrt. Inte mindre än 30 civilgardister fick bita i gräset och 8 var svårt sårade när kampen var slut. Trots den överväldigande övermakten lyckades en del av de syndikalistiska motståndsmännen

bryta sig ur ringen och sätta sig i säkerhet.

+

EN BOJKOTTKAMPANJ MOT FRANCO I U S A

(IAA) Industrial Worker - IWW:s tidning i Förenta staterna meddelar i sitt senast anlända nummer daterat 6 januari att det gått en protestdemonstration av stapeln i Newyork den 17 december utanför spanska generalkonsulatet därstädes. Delegationer från olika organisationer och grupper deltog i demonstrationen. Flygblad delades ut vari lämnades redogörelser om tillståndet i Spanien och den roll Sovjetunionen och de kapitalistiska staterna spelade vid undertryckandet av de spanska arbetarnas hjältemodiga kamp.

Särskilt kraftigt protesterades mot en del verkställda och planerade avrättningar i Franco-Spanien. Det krävdes offentliga undersökningar av tortyrkamrarna och våldsmetoderna, de politiska fängelserna, koncentrationslägren och militärdomstolarnas metoder i Franco-Spanien.

Industrial Worker meddelar att denna demonstration endast är början på en stort upplagd organiserad protestaktion. Tidningen slutar med meningen: "Köp inga spanska varor."

+

DE FRANSKA SYNDIKALISTERNAS ORGANISATIONSPROBLEM

(IAA) Meddelanden från franska CNT ger vid handen att dess tidning "Le Combat Syndicaliste" nu ska utkomma som veckotidning från och med 1 maj. Kamraterna uttalar förhoppningen att denna oftare utgivning av organisationens tidning kommer att bli en stor tillgång i propagandan för rörelsen.

De syndikalistiska metallarbetarnas tidning "CNT-Action Directe" tar i senaste numret ställning till frågan om fastställandet av existensminimum för olika arbetarkategorier. Därvid vänder sig tidningen mot regeringens planer på att fastställa olika belopp för olika arbetarkategorier. Regeringen får dock stöd hos de fackliga ledarna medan CNT, den franska syndikalistiska rörelsen, reser motstånd mot en kategoriklyvning av arbetarna".

Tidningen framhåller slutligen att "arbetarnas läge kommer

att förbättras endast i den mån de tar sina egna intressen i egna händer och slutar att förlita sig på förmedlare. Arbetarna måste göra sin vilja gällande direkt mot dem som utsuger dem. Härvidlag skall de se till att arbetsvillkoren icke endast blir gynnsamma för teknikerna utan att kommande förbättringar tillfaller hela arbetarklassen".

I en annan artikel propageras för återgång till 40-timmarsveckan. Detta är, framhåller tidningen, "just nu arbetarklassens viktigaste krav". Med 40-timmarsveckan skulle arbetaren få möjlighet att höja sin andliga nivå, men fortsätter artikeln "kravet på 40-timmarsvecka är framförallt ett solidaritetens bud. Solidaritet med dem som inte arbetar på grund av brist på arbetstillfällen och vars stora skaror vi mycket väl själva kan tillhöra i morgon". Eftersom arbetsmarknaden följer lagen om tillgång och efterfrågan måste arbetslösheten elimineras för att göra efterfrågan större än tillgången när det gäller arbetskraften. Detta skulle vara ett gott medel att kraftigt höja lönerna, slutar den citerade tidningen.

+

FÖRARBETET FÖR IAA:s ITALIENSKA SEKTION

(IAA) Den samordningskommittè för USI, den planerade IAA-sektionen i Italien, vilken tillsattes på Piombinokongressen har börjat sin verksamhet. Kommittén har sitt säte i Bologna med kamrat Zanasi Gelindo som sekreterare. Ett nytt nummer av tidningen har utkommit, nu under namnet "Guerra Sociale" (Sociala kampen). Kamrat Margarita Ilario har valts till redaktör för densamma. I tidningens ledare kritiseras den politiskt orienterade fackföreningsrörelsen samt framhäver klasskampens betydelse och ofrånkomlighet.

En rapport från Piombinokongressen har införts i tidningen. En del informationer om läget och sociala strider på olika platser kompletterar artikelmaterialet.

+

DIKTATUREN I PORTUGAL OCH ARBETARNAS STÄLLNING

(IAA) "A Batalha", organ för IAA:s portugiska illegala sektion, CGT, behandlar i sitt senaste nummer problemet om resultatet av 20 års diktatur ur arbetarsyndpunkt. Tidningen skriver: "Överallt

i landet har vi en fruktansvärd arbetslöshetskris. Tusentals arbetare ur alla industrier och yrken irrar omkring för att söka arbete som de dock svårligen kan skaffa sig. Svälten och eländet förslavar arbetarna. Diktaturens innehavare och de härskande klasserna visar icke minsta intresse eller gör ingenting för att söka en lösning på de problem som så fruktansvärt hårt drabbar det arbetande folket i Portugal. Förtvivlan griper omkring sig men de som har makten och skaffat sig privilegier försvarar sina förmåner med alla medel och de många processerna syftar till att tysta ner alla protester och slå ner revoltstämningen hos de utsvultna massorna. Det har gått så långt utför att försvararna för den dömda regimen borde skämmas, vilket de naturligtvis icke gör.

Motivet för diktaturens ovillighet att avskaffa arbetslösheten och eländet eller ena gripa sig an med lösandet av andra problem som tornar upp sig för vårt folk är bara, att man försvarar diktaturen, utökar det redan förut ansvällda Republikanska gardet och skapar alla möjliga sorters polisformationer som om folkets livsfrågor kunde lösas genom att utöka den s.k. ordningsvakten.

Företagarklassen drar maximum av fördelar ur situationen. Ingenting är lättare än att spekulera på massornas elände och svält. Dagligen kan man i landets alla delar observera gemenheter som begås mot de fattiga. De är rättslösa, utlämnade till brutal och hänsynslös behandling och de som har den ekonomiska makten och polisen som skyddsvakt gör som de vill mot de utarmade.

Tydligare än någonsin ser vi således den klerikal-fascistiska diktaturens innebörd. Denna diktatur har vårt folk fått lida under i många år. Dess skadeverkningar, dess moraliska och sociala konsekvenser faller bjärt i ögonen bara genom att betrakta relationerna mellan arbetare och företagare. Förtryckets anda kan iaktagas på alla arbetsplatser. Överallt har det vuxit fram en tyrannisk atmosfär. Arbetaren måste huka sig och förbli passiv, ty ve dem som protesterar, ve dem som inte vill acceptera förtrycket och utsugningen. Ett ordspråk säger: den som inte längre har någon styrka har icke längre någon rätt. Detta gäller fullt ut för de portugisiska arbetarna som är hårt prövade av diktatur och rättslöshet. Endast välorganiserade arbetare som stöder sig på den revolutionära kampens principer och går fram mot kapitalism och stat kan ändra på denna svältsituation och mot det i dag härskande förtrycket.

K U B A

(IAA) Kubas Frihetliga förbund - ALC - håller sin tredje landsomfattande kongress den 11 och 12 mars i Habana. På kongressen kommer man att fastslå riktlinjerna för det kommande arbetet.

I anslutning till kongressen kommer att genomföras en radiopropaganda, även en skriftlig sådan. Kongressen kommer att avslutas med ett större offentligt möte.

::

Tidningen "Ahora" i Habana, organ för oberoende fackföreningscentralen CGT publicerar i ett av sina senaste nummer en intervju med den gamle anarkosyndikalusten Rafael Serra.

Serra, som är neger, tillhör den kubanska anarkistiska rörelsens gamla garde och är framförallt fackligt intresserad. Han är känd som en av anarkosyndikalismens främsta gestalter inom den kubanska arbetarrörelsen och är mest bekant under smeknamnet "Farfar". Sedan år 1907 har varit verksam, speciellt inom det kubanska tobaksarbetareförbundet. Som delegat har han deltagit i alla arbetarrörelsens kongresser under den tid som man skulle kunna kalla den heroiska, d.v.s. på den tid då det ännu icke betalades några resekostnader och hotellrum var en okänd lyx hos arbetarmilitanter. Så presenterar Ahora kamrat Serra.

Serra uttalade sig för anarkisternas fortsatta i den politiskt oberoende CGT. För mej, förklarade han, "representerar CGT det enda försöket hittills att ge arbetarnas aktioner en förnuftig och anständig inriktning". Vid sidan av de å Kuba existerande politiserade fackliga rörelserna tillade Serra "är CGT den som klarast harmonierar med våra anarkosyndikalistiska uppfattningar". Serra menar därför "att anarkosyndikalisterna måste intensifiera sina ansträngningar till det yttersta inom CGT". Skarpt uttalade han sig mot regeringens och reformisternas planer på att införa systemet med statlig inkassring av fackföreningskontingenterna som skulle betyda att förbunden tvångsanslutes till de officiella organisationerna. En sådan lag skulle vara av rent fascistisk karaktär sade Serra. Han uttalade sig i samband med dessa frågor för en äkta fackling demokrati. Denna är genomförbar endast i politiskt oberoende

fackförbund, en rörelse som kan samla arbetarna utan hänsyn till deras övriga idéer, säger Serra. Det fanns en arbetarnas enhet så länge inte deras organisationer begagnades till valagenturer, men de förlorade sina socialistiska och revolutionära mål ur sikte och blev instrument i händerna på politikanterna.

+

APPELL TILL HJÄLP FÖR BULGARIENS ANTIFASCISTER

(IAA) "Räddad ur den stalinistiska terrorns klor och nu som flykting i utlandet, är jag av Bulgariens Anarkokommunistiska Federation formellt auktoriserad att tacka alla världens syndikalister och anarkister samt deras organisationer för den materiella och moraliska solidaritet de visat för de bulgariska antifascisterna som nu lever under det fruktansvärda stalinistiska förtrycket. Jag har fått i uppdrag att särskilt framföra vårt tack till Hjälpkommissionen för Bulgariens antifascister, Paris, till IAA och dess outtröttlige sekreterare kamrat John Andersson, till alla IAA:s sektioner och särskilt till SAC, som så kraftigt bidragit i denna solidaritetsaktion.

De bulgariska kamraterna, på samma sätt som deras kamrater i lägren, fängelserna och exilen som tillhör andra antifascistiska riktningar, har kunnat bilda sig en uppfattning om denna anarkistiska och syndikalistiska solidaritet av internationell räckvidd. Det har icke varit tomma ord utan handling och allt har varit välgörande i kampen för friheten och för idealets förverkligande. Tack vare den inbördes hjälp som organiserats i BAKF:s led och den frivilliga internationella solidaritetsansträngningen är de bulgariska kamraterna i hemorten och i exilen de enda bland de förföljda bulgarerna som inte övergivits. Och så fick alla erkänna att vi i Bulgarien var de enda som verkligen representerar en ny tanke.

Detta faktum har också gett dem kraft att motstå tyranniet. De fruktar icke döden. De förklarar, och de vill att kamraterna i hela världen ska veta det, att de mer än någonsin är beredda att offra sina liv för det anarkistiska idealet, därför att de ser en del av idealet redan förverkligat. Anarkismen och den bulgariska anarkistiska rörelsen har tillvunnit sig så stora sympatier och

uppnått så goda moraliska framgångar hos folket att inget tyranni är i stånd att förstöra det.

Inför dessa allvarliga förklaringar, inför denna obrutna kampvilja och viljan att göra motstånd intill döden, kan vår internationella rörelse icke stå passiv. Anarkisterna och syndikalisterna i hela världen, vars hjärtan slår i samma takt som de bulgariska kamraternas, offrar sig för samma ideal. De hör våra förklaringar i vilka ligger en lidelsefull och förtvivlad appell, ett alarmrop som går ut i hela världen och kräver omedelbart och beslutsamt ingripande.

De får inte tänka att de redan gjort allt som är nödvändigt och möjligt för att försvara våra bulgariska kamrater, som är vigda åt en långsam och säker död. Nej, och tusen gånger nej! Så länge som våra bästa militanter är kvar i koncentrationslägren och de stalinistiska fängelserna och så länge som dessa kamraters familjer står utan hjälp och riskerar att svälta ihjäl - så länge får heller icke den internationella solidariteten svikta. En mycket större ansträngning är alltid möjlig. Den internationella anarkistiska och syndikalistiska rörelsen har begått ett ödesdigert misstag gent emot de ryska kamraterna, ty dem lät vi gå under och tillintetgöras av bolsjevikerna. Ingen kommer nu ihåg deras namn. Ska samma misstag begås en gång till - nu mot de bulgariska kamraterna?

Anarkister och syndikalister i hela världen! De bulgariska kamraternas liv ligger i era händer. Ni måste handla omedelbart, ni har möjligheter och rätten att kräva deras omedelbara frigivande. Ni har rätt och plikt att påminna de bulgariska representationerna och kommunistledarna i alla länder om deras ansvar, ty de är alla solidariska med de bulgariska stalinistiska bödlarna!

Genom att försvara de bulgariska kamraterna och genom att hjälpa dem försvarar ni er själva och kämpar för ideal som ger mening åt ert liv. Handla således omedelbart!

BAKF:s Internationella förbindelsesekreterare.

+

+

Dr MARC PIERROT DÖD

(IAA) En av anarkismens stora gestalter, dr Marc Pierrot avled genom hjärtslag den 19 februari. Född 1871 var han en av de sista överlevande från den franska anarkismens heroiska tid. Han var son till en enkel republikansk familj i Nièvre. Hans morfar hade deporterats till Algeriet efter statskuppen av den 2 december, och studera medicin i Paris.

Tillsammans med en grupp studenter tillhörande olika nationaliteter grundade han år 1891 Gruppen för internationalistisk-revolusionärsocialistiska studenter där alla fakulteter var representerade. Gruppen bedrev forskningar av olika slag på de vetenskapliga, sociala och historiska områdena och de unga studenterna studerade tillsammans århundradets stora teoretiska verk: S:t Simon, Fourier, Marx, Proudhon. Debatterna var omfattande.

De broschyrer Pierrot skrivit under den tiden återspeglar hans intressen. "Socialismen och studenterna", "Varför vi är internationalister", "Evolution och revolution" samt "Elände och dödlighet".

Så småningom skingrades gruppen för att upphöra 1901. Men Pierrot var då redan genom vänskapsband bunden vid den revolutionära syndikalismens grundare i Frankrike och internationella militanter han haft tillfälle att träffa, framförallt Pelloutier, Delesxalle, Pouget, Griffuelhes, bröderna Reclus, Krapotkin och Max Nettlau. Han deltog i den tidens alla rörelser, i den syndikalistiska kampen, Dreyfusaffären m.m. och medarbetade i Temps Nouveaux. År 1925 grundade Pierrot tillsammans med Paul Reclus och Goujon "Plus Loin", en högtstående publikation som fortsatte att utkomma till 1939.

Klar och skarp. tänkare och med omfattande kunskaper, smak för diskussion och forskning, har han alltid varit ett stimulerande element för tankens utveckling. Men Pierrot var dessutom en stor människa: i hela världen var han omtyckt för sin fina karaktär, sin mänskliga hängivenhet och som läkare, sin konsekventa inställning på idéernas område. Vem har inte vänt sig till honom som läkare? Kostnadsfritt behandlade han alla nödställda, framförallt de fattiga, förföljda, hela världens flytkingar, med början från Machnow

till de spanska emågranterna, utan att bli trött. Så höll han på till sista ögonblicket. Vi alla begråter hans död.

Han var ung till hjärta och anda. Han gick modigt döden till mötes. Han överlämnade till oss ett exempel på mänsklig renhet, kärlek till frihet och oberoende och fast tro på mänskligheten framtid.

Renée Lamberet.

ATTENTAT MOT FRANCOS AGENTER I ITALIEN

(IAA) I Italien har under den senaste tiden utförts ett par attentat mot Francos agenter. Det första utfördes mot Francos konsulat i Genua av ett par unga anarkister. Det andra attentatet riktade sig mot Francos ambassad i Rom.

En av de häktade anarkisterna Busicos har genom den spanska frihetliga ungdomstidningen Ruta, som utkommer i Frankrike sänt sina hälsningar till de spanska kamraterna samt skriver bland annat angående attentatet och orsaken därtill:

"Jag har vistats några månader i Spanien och där deltagit i den underjordiska kampen. Jag har sett folkets lidanden. Jag känner de spanska revolutionärernas hängivenhet för sina ideal. Sedan länge planerade jag att ge uttryck åt min solidaritet med de spanska kamraterna . Jag sysslade med tanken på en demonstration mot det frankistiska konsulatet i Italien. Avrättningen av några unga spanska frihetskämpar bestämde mig för att tillsammans med kamraterna De Lucchi och Mancuso utföra den akt jag nu sitter i fängelse för. Vi satte eld på konsulatets papper och hissade den svartröda fanan. Konsuln hade tur. Han var icke inne på konsulatet. Jag säger att han hade tur, ty det var min fasta avsikt att döda honom och jag beklagar att detta icke lyckades för mej. Efter Lucchis anhållande beslöt jag ange mig själv för polisen, eftersom jag kände huvudansvaret för dådet. Jag är övertygad om att de spanska kamraterna icke kan befria sig utan solidaritet utifrån och de har icke själva den kraft som nu behövs för att slå ner fascismen i Spanien. De behöver hjälp, icke ord utan i handling. Den process som man ämnar genomföra mot oss måste göras till en process mot Franco-regimen.

Beträffande attentatet mot Francoambassaden i Rom har tidningen CNT i Paris i en artikel närmare redogjort därför. Tidningen meddelar att detta utförts av den individualistiske anarkisten Giuseppe Di Luisi. Hans avsikt var att spränga hela Caetanipalatset där Francobeskickningen är inrymd. Bomben som han använde var tillräckligt kraftig för att förstöra hela byggnaden. Men några karabineros upptäckte hans förehavande och lyckades förhindra explosionen. Di Luisi, som är 63 år gammal, var redan under monarkin dömd till 30 års tukthus och under Mussolinis herravälde satt han fängslad i tukthusen i Volterra, Seriano al Simino, Viterbo, Pozzuoli, Augusta och Pianosa. Han befriades först 1945 efter fascismens nederlag.

++++++++++++++++

++++++++++++++++

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad på svenska, tyska, spanska och franska språken
Artiklar från Presstjänst får återgivas med angivande av källan

Nummer 4. Stockholm den 3 april 1950

M A N I F E S T

Till världens arbetare

Om utvecklingen fortsätter som hittills glider världen räddningslöst mot ett tredje världskrig. Det tillstånd som varit rådande sedan krigsslutet 1945 har icke varit något annat än ett vapenstillestånd. Spänningen mellan öst och väst växer och det "kalla kriget" fortsätter med oförminskad intensitet. Atmosfären laddas upp och fortare än någon anar kan katastrofen komma. Överallt pågår febrila krigsrustningar. Krigstekniken skapar med korta mellanrum nya, effektiva förintelsemedel i massmordets tjänst, och de oupphörligt växande militärbudgeterna har nått svindlande siffror. Allt detta sker under förevändning att säkerställa freden. Men krigsrustningar har aldrig utgjort några fredsgarantier. De har tvärtom städse bidragit till att vidmakthålla osäkerheten och öka faran för krigiska förvecklingar. Det är också vad som sker nu.

Den sovjetryska imperialismen fortsätter av all kraft sin expansionspolitik. De östeuropeiska staternas inlemmande i Östblocket är dess verk, och denna konsolidering fullföljes nu i Fjärran Östern. Det moskvaregerade Östblocket har fått sin motsvarighet och motvikt i det på tillskyndan av USA skapade Västblocket och den därmed sammanhängande atlantspaktspolitiken.

Sovjetunionen strävar målmedvetet att vidga sin maktsfär och sitt inflytande, och kommunisterna överallt i världen är dess

lydiga redskap. De står i den ryska imperialismens tjänst med uppgift att underlätta dess strävanden till världsherravälde. De alliérade staterna i väster med USA i spetsen reser motstånd mot denna sovjetryska expansion. Atlantpakten är en militärallians, riktad mot sovjetimperialismen, och till de länder som omfattas av pakten pågår nu de amerikanska vapenleveranserna för fullt samtidigt som deras militära experter inlett rådslag för att upprätta en gemensam krigsledning.

Tyskland är delat och dess framtida öde är ovisst. Österrike är alltjämt ockuperat av segermakterna. I Italien, liksom i Frankrike, utnyttjar de moskvastyrda kommunistpartierna läget för att söka rycka till sig makten och införa totalitära, med Östblocket förbundna diktaturregimer. I Spanien sitter alltjämt Franco vid makten och köpslår både med Sovjetunionen och de privatkapitalistiska västmakterna om stöd åt sitt ruttna skräckvälde. Imperialismens frihetsfientliga krafter konspirerar överallt, i Europa såväl som i Nord- och Sydamerika, i Afrika, Asien och Australien.

Sådan är situationen. Vad gör under sådana förhållanden den internationella arbetarrörelsen? De socialistiska partierna av olika schatteringar är splittrade och i det närmaste maktlösa. Kommunisterna driver sin frihetsfientliga politik, som obönhörligt leder till arbetarklassens förslavande under statstotalism. Den kommunistiska fackliga världsfederationen är liksom den nya reformistiska fackföreningsinternationalen i sina funktioner inget annat än instrument för regeringspolitiken. Av dem är intet att vänta, varken när det gäller att förhindra ett nytt krig eller gå till revolutionär kamp för arbetarklassens ekonomiska och politiska emancipation.

Endast I A A, vår syndikalistiska international, håller fast vid den frihetliga socialismens målsättning och fortsätter, trogen sina traditioner, kampen för mänskligheten frigörelse från statens herravälde och kapitalistisk utsugning.

På arbetarklassens internationella mönstringsdag sänder I A A sin solidariska hälsning till arbetarna i alla länder och manar dem till nya ansträngningar i kampen för frihet och människovärde. Den hälsar de spanska och portugisiska kamraterna, som bragt så oerhörda offer i kampen mot fascismen, och den hälsar desslikes

meningsfränderna och kämparna som försmäktar i den bulgariska kommunistdiktaturens fängelsehålor. I trogen hågkomst bevarande minnet av alla kamrater som stupat i kampen för vår sak sänder den sina broderliga hälsningar till alla som förföljas för sina insatser i kampen för den frihetliga socialismens seger över reaktionen, förtrycket och barbariet.

Länge leve I A A, den revolutionära syndikalismens ständigt kämpande international!

Stockholm i april 1950.

INTERNATIONELLA ARBETARASSOCIATIONEN

John Andersson — Ragnar Johanson

DEN VÄXANDE REAKTIONEN I ARGENTINA

(IAA) Det meddelas från Argentina att samtliga FORA:s lokaler stängts. FORA är IAA:s sektion i detta land. De till FORA anslutna hamnarbetarna i Buenos Aires fick sin lokal stängd redan under september månad förra året. Vid årsskiftet gick hamnarbetarna i strejk för att framtvinga lokalens öppnande och dessutom krävdes bättre löner och arbetsvillkor. Strejken kom även som en protest mot den politiska reaktionen. Polisen svarade på denna strejk med att stänga samtliga lokaler för FORA i hela huvudstaden och därtill några lokaler tillhörande fristående fackliga grupper med syndikalistisk tendens.

"På väggen pojkar!" Så lyder rubriken på en kort appell som har införts i tidningen "La Protesta" i dess nummer som senast anlänt till IAA:s sekretariat. I appellen förklaras: "Den argentinska staten tvingar oss till illegal verksamhet. Arbetarlokalerna och deras tryckerier har stängts, strejkrätten inskränkts, församlingsfriheten hotats, den muntliga och skriftliga propagandan likaså. Det är en stor fara, riktad från den argentinska polisstaten som vi måste avvärja för att kunna fortsätta vår folkupplysande verksamhet.

Låt oss upp den kastade handsken, låt oss resa kamp mot denna utmaning - det är alla anarkisters och syndikalisters plikt i kampen för friheten. Må då väggarna tala. När alla andra uttryksmedel förmenas oss och förbjudes, må då kol och krita göra vad som är förbjudet för tryckerierna. Skriv på väggarna det argentinska regeringsbarbariets skam.

"På väggarna, pojkar. Låt väggarna bli vår tidningspress.

Ett mycket belysande exempel på den fascistiska reaktion som nu rasar i Argentina.

+

STREJKERNA I FRANKRIKE

(IAA) I hela Frankrike och särskilt i Parisregionen har under hela 1950 års början markerats av en lång rad strejker, strejker som ägt rum framförallt i byggnadsfacket, metallindustrin, de offentliga tjänsterna samt inom transportväsendet.

Vi är i detta ögonblick åskådare till en politisk tragedi, vars like icke kan sökas i arbetarrörelsens historia. En tragedi som iscensatts av kommunistiska partiet och vars eko även finner sitt uttryck hos andra fackliga centraler stående under partipolitiskt inflytande.

Inte tu tal om än att arbetarnas situation rättfärdigar strävandena att söka uppnå bättre ekonomiska villkor, ty arbetarklassens ekonomiska läge är utomordentligt dålig. Medan järnvägstarifferna under februari månad höjts med 40 procent gjordes inga försök att höja de sämst betaldas löner. Detta trots att priserna på livsviktiga varor samtidigt höjts mycket kraftigt.

Lönerna ligger i flertalet fall mellan 15.000 och 20.000 franc per månad, detta dock under förutsättning att arbete utföres också på övertid. Arbetarnas ekonomiska krav gick ut på att få ett tillägg på 3.000 franc per månad. Denna summa täckte dock icke den lucka som uppstått mellan dagens och 1939 års löneläge.

Det konstaterade missförhållandet förklaras av den politik kommunistpartiet fört under tiden kort efter befrielsen. Från det hållet talades det då enbart om Frankrikes återuppbyggnade, återiståndsättande av fabrikerna och produktionens stegring á la stakanovmetoder, vilket innebar ett brutalt förslavande av arbetarna

under staten och kapitalismen. Det var under denna tid som kommunisterna betraktade varje strejk för förbättrandet av arbetarnas löneläge som sabotage mot den nationella ekonomin. Men det är betecknande att samma dag som kommunisterna blev bortmotade från regeringsdeltagandet ändrades deras taktik och deras politiska uppfattning till det rakt motsatta.

Sedan 1947 har en massa strejker igångsatts vid olika tillfällen. Alla har syftat att tjäna det kommunistiska partiets machiavelliska politik. Härvidlag har man icke det minsta tagit hänsyn till arbetarnas verkligen berättigade ekonomiska intressen, utan strejkerna har enbart fått en politisk betydelse. Dessa förvirrade manifestationer ledda av kommunistpartiet har bragt arbetarna in i en återvändsgränd och försatt dem i ett stort elände. Fullständig facklig likgiltighet är resultatet av denna kommunistiska svindelpolitik.

Det kan framhållas att den senaste strejken inte antagit någon allmän form. Den föregicks av en rad mindre arbetsinställelser som skulle utgöra varningar. I intet fall har emellertid strejker utbrutit utan föregående anmälan. Strejkerna utbröt icke heller på samma tid. Detta gjorde att det hela utvecklades till en komedi med drag av tragik. Strejkerna var en politisk manöver för alla möjliga syften. De hade ingenting att göra med arbetarnas ekonomiska intressen.

De franska syndikalisternas parisregion inom CNT hade ett sammanträde där strejkernas karaktär klart fastslogs. Inte heller CNT:s alla syndikat ville påtaga sig något ansvar för dem. Men det ekonomiska läget är i allmänhet av beskaffenhet att detta i och för sig skulle ha motiverat en stor ekonomisk kamprörelse. Men den kommunistiska partimanövern har försatt arbetarna i ett läge av misstro och allmän kamptrötthet och deras strejker ledde för övrigt till ett fullständigt nederlag. En del arbetare i en viss grupp hade varit i strejk i tre veckor innan andra grupper kom att ansluta sig. Denna isolering och bristen på samordning och därmed krafternas splittring hade till följd att arbetarna trötttnade. Månne detta också var kommunisternas verkliga avsikt? I varje fall förlorade arbetarna intresset för varje facklig aktion. De insåg att

de strärkte statens och företagarnas positioner. Man såg ju hur arbetet återupptogs på byggena och att så skedde berodde på att arbetarna tröttnat på att vara statister åt den kommunistiska svindelpolitiken. Inga som helst resultat hade vunnits av arbetarna i dessa strider. Det var den allmänna känslan under strejkdagarna den 10 mars. Man förstod att man upptagit en meningslös strid och de som då icke återupptagit arbetet beredde sig att göra det inom kort.

Strejken inom transportföretagen i Paris kännetecknades av samma förvirring som aktionen inom metallindustrin. Metron upphörde aldrig att fungera och många busslinjer återupptog arbetet efter 5 dagars strejk. I hela huvudstaden var trafiken i gång mest hela tiden. Järnvägsmännen visade i allmänhet icke någon större lust att deltaga i strejken. I gas- och elektircitetsverken märktes heller ingen kamplust. Regeringen upprätthöll tillförseln av elkraft. Gastrycket minskade något dock utan större olägenhet för förbrukarna. Mobiliseringen av personalen gick överraskande bra och CGT avgav en lam protest i några tomma ord. Hela strejken förvandlades således till ett braknederlag för kommunisterna. Företagarna medgav 5 proc. lönetillägg, vilket både regeringen och företagarna meddelat långt innan strejken igångsattes. De gick med på det som en gest av hänsyn till nya skattebördor. Naturligtvis är en dylik löneökning i nuvarande läge så gott som värdelös. Någon verklig förbättring i arbetarnas ekonomiska status innebar de icke. Detta om man tar hänsyn till levnadskostnadernas kraftiga stegring, som är självfallet man måste göra. Emellertid kan konstateras att arbetarna i en del smärre företag fått sina lönevillkor förbättrade på grund av strejken.

Men strejken blev ett svårt moraliskt nederlag. Arbetarna är mycket modfällda. I detta deprimerade tillstånd avböjer de varje facklig aktion, som kan föreslås av ärliga organisationer. Förklaringen till detta är kort och gott den att de avslutade nederlagsstrejkerna i kommunistisk regi haft ett uteslutande politiskt syfte. Visst valde kommunistledarna en tidpunkt då löneförbättringar mer än väl var berättigade, men lönekraven gjorde icke till ett förstahandsintresse, utan det skulle strejkas för att förstöra landets ekonomiska förutsättningar, att splittra arbetarna, att utså förvirring.

Det skulle samtidigt med en förljugen "fredskampanj"

organiseras strejker i samband med de första vapenleveranserna som var förestående i enlighet med atlantpankten. Strejkerna är således detaljer i det "kalla kriget" och ska tjäna till att demoralisera folken hitom järnridån. Näringslivets livsnerver ska förlamas och arbetarna desorganiseras. Moskvas guld ska rulla medan dollarn ska förlora värdet och västerlandets folk ska försättas i djupast tänkbara elände för att bli moget att söka räddning hos Sovjetunionen som självfallet i samma veva framställes som en ny civilisation. Kommunisternas hjärtlösa syfte med strejkerna var således att bringa arbetarna till svält och umbäranden, göra dem mogna att mottaga det moskovitiska evangeliet. När arbetarna bättre kommit till insikt om dessa fakta kommer de att återge sina fackorganisationer deras verkliga betydelse som ekonomiska kamporganisationer.

Vilken inställning har den syndikalistiska organisationen i denna situation i egenskap av facklig minoritet? Den vill inte tjäna politikanterna och har för den skull svårt att komma till ett organisatoriskt samförstånd med arbetarna som är förvirrade av reformismen och partipolitiken. Men stunden har kommit då CNT:s insats kräves och dess ställning måste vara klar. Dess uppgift är att delta i arbetarnas strider, ge dem upplysning och ställa krav i enlighet med organisationens program. De krav våra kongresser uppställt och som tryckts på flygblad och delats ut på arbetsplatserna går ut på att arbetarnas lönekamp icke får utnyttjas politiskt. Rörelsen måste behålla sin ekonomiska karaktär. Denna ståndpunkt bär frukt. CNT har överallt höjt sin röst. Nya medlemmar strömmar till men propagandan måste arbeta vidare likaså upplysningen som bygger på erfarenheten av den revolutionära syndikalismens principer. Arbetarna måste väckas ur reformismens och statssocialismens bedövning.

Rénée Lamberet.

FRANCOS BÖDELSVÄLDE

(IAA) Tidningen CNT meddelar att kamraterna Manuel Sabater Llopart, S. Culebras och Juan Busquets befinner sig i fara att avrättas. Kamrat Gabriel Cruz Navarro sitter i Saragossafängelset, men ännu vet vi inte om dödsdomen mot honom ska verkställas. En del kam-

rater, som vi trodde var avrättade, vilket också meddelades i vår press, har emellertid fått sina domar förvandlade till livstids fängelse. Bröderna Velasco Velasco, Juan Ortiz Ortega och Basilio Cortés, dömda i samma rättegång, har benådats till 25 år.

Rättegången mot 27 kamrater i Barcelona lovar bli sensationell. Utlandspressen har riktat sin uppmärksamhet på den. De utländska legationerna har troligtvis ställt krav på att den utländska pressen ska få övervara processförhandlingarna. För att emellertid söka förminska processens betydelse har domstolen försatt de tre medanklagade läkarna i villkorlig frihet.

Ruta, den spanska frihetliga ungdomstidningen i Frankrike ägnar några minnesord åt den frihetliga spanska ungdomsrörelsens mest aktiva medlemmar. Den 24 februari arkebuserades tillsammans med CNT-militanten Saturnino Culebras en av ungdomsrörelsens bästa krafter: Manuel Sabater, som var endast 24 år gammal. En kort tid före hans fysiljering stupade hans bror José i kamp mot Francopolis.

+

VÄXANDE OPINIONSRÖRELSER MOT FRANCO I USA

(IAA) Enligt en rapport från Industrial Workers of the World - IWW - till IAA:s sekretariat, meddelar dess antifrancokommitté att oppositionen mot den amerikanske utrikesministerns[1] plan att diplomatiskt erkänna francoregimen växer i Förenta staterna. Tusentals Newyorkbor fick bevittna en effektfull antifrankistisk demonstration som pågått i tre dagar utanför det francospanska konsulatet i Newyork nämligen den 8, 9 och 10 februari. Under två timmar varje dag demonstrerade medlemmar av IWW, Frihetliga spanienkommittén, Oberoende socialistiska ligan och Frihetligt socialistiska ligan. Ett stort antal flygblad med både spansk och engelsk text delades ut bland gatupubliken. I dessa flygblad protesterades mot varje amerikansk hjälp åt Franco samt protesterades mot förföljelserna vars offer än spanska fackföreningsmän, socialister, anarkister, syndikalister, antifascister och liberala av alla slag. Spanska folket matas med kulor i stället för bröd, erinras det om. I Spanien finns inga medborgerliga rättigheter. På det sättet "räddar" Franco Spanien, säger man i flygbladen.

På de affischer demonstranterna medförde lästes: Slut med

Franco! Hr Acheson: De amerikanska arbetarna tycker inte om Franco! Inga lån till slaktaren Franco! Bort med Franco! Det kan inte bli fred på jorden så länge Franco regerar Spanien! Två är färdiga: Mussolini och Hitler - två till måste försvinna: Stalin och Franco! Solidaritet med den spanska arbetarklassen! Ingen amerikansk hjälp åt francoregimen! Bojkott mot alla spanska produkter! Franco förtrycker alla spanska arbetare!

Francovänliga spanjorer samt konsulattjänstemän försökte hetsa polisen mot demonstranterna, men polisen upplyste dem om att demonstrationen icke var sårande mot någon lag i Amerika och att det var demonstrationens lagliga rätt att upphålla sig där den befann sig.

Även en präst försökte protestera mot demonstrationen men tillrättavisades av polisen.

Den 10 februari hölls ett massmöte på Labor Temple i New-York mot Franco. Talare var Friedman för Socialistiska partiets exekutivkommitté, Ben Hall för Oberoende Socialistiska ligan, Ieunese för den italiensk-amerikanska arbetarrörelsen, Rosalie Negrete som journalist och Samuel Weiner på IWW:s vägnar. Talarna vände sig skarpt mot Francoregimen och Achesons nya politik.

IWW:s antifrancokommitté meddelar vidare att också amerikanska katoliker börjar protestera mot francoregimen. Sålunda tog tidskriften Commonweal, en liberal-katolsk publikation, mycket bestämd ställning mot den spanska regimen. Också kända radiospeaker såsom Walter Winchell deltar i kampanjen mot Achesons spanska politik.
o/
I Newyrk Times angreps Acheson häftigt av James Loeb, sekreteraren för Americans Democratic Action.

+

E T T A T T E N T A T

En deklaration av CNT:s delegation i Mexico

(IAA) För kort tid sedan riktades ett attentat mot Francos diplomatiske representant i Mexico. Diplomaten dödades. Attentatsmannen, en medlem av CNT, Fleitas, häktades av polisen.

Med anledning av attentatet har CNT:s förbindelsekommitté i Mexico gjort en deklration som även kommit IAA tillhanda. Den lyder:

"CNT:s delegat ion i Mexico anser sig nödsakad att klart och energiskt deklarera sin inställning till den handling som ledde till att Francos representant i Mexico förlorat sitt liv.

Den uppståndelse detta framkallat har tagit stora proportioner. Många olika teorier och hypoteser har sammanställts i detta sammanhang. Den reaktionära pressen, uppmuntrad av den gamla spanska kolonin vars medlemmar till större delen är aktiva falangister, har smutskastat Fleitas. Men alla dessa teorier och hypoteser och all denna uppståndelse och smuts som kastats kan icke på minsta sätt förta den sympati som attentatet framkallat hos de verkligt fria människorna.

På grund av den betydelse som inlägges i personens ställning, dess politiska karaktär och det eko det gett över världen anser CNT i Mexico det angeläget att påminna om att det nu gäller att förstärka förbindelserna och fördjupa solidariteten mellan alla personer och organisationer som kämpar och vakar över folkens frihet. Vad oss angår vill vi klart och tydligt ge vår uppfattning om det skedda.

1. Attentatet iscensattes och genomfördes spontant utan någon konkret plan eller förberedelse. Det var helt enkelt framprovocerat av den amerikanske francoagentens grovt förolämpande och fräcka hållning.

2. Spanska CNT:s förbindelsekommitté i Mexico anser att attentatet är en akt av rättvisa och ett utbrott av ärligt hat mot den ovärdiga och tyranniska regim som förslavar det spanska folket. Ingen av dem som uppmärksamt och regelbundet följt Francos politik kan ha överraskats av det faktum, att hans huvudrepresentant i Amerika skjutits. Det var en konsekvens av vad som händer i själva Spanien, där arkebuseringar och tortyr är en daglig företeelse. Alla som ger sin missbelåtenhet tillkänna i Spanien förföljs och inspärras som vilda djur. Utan åsiktsfrihet dukar ett folk under. Dessutom förslavas folket under svältens diktatur. Vår kamrats modiga handling är således en gärd av rättvisa till vårt folks fördel. Vi instämmer helhjärtat och godkänner utan förbehåll Fleitas yttrande då han säger att han "önskat att hans kulor i stället genomborrat överförbrytaren Francos egen kropp." Det är också vår önskan.

CNT godkänner vår kamrats handling därför att det ger uttryck åt vår rättvisa sak. CNT gillar åtgärden därför att Francos representant höll på med att organisera en falangistisk rörelse i hela Amerika, vilket skedde i samarbete med en mängd reaktionära element. Det var således en fascistisk femtekolonn han var i färd med att framskapa.

Vi betraktar gärningen som ett rättvist svar av en CNT-man på de mord som dagligen förövas hemma i Spanien av den blodrusige Franco. Det är mänskligt och fullt berättigat och fullt värdigt en antifascist som upplevt det spanska folkets svåra lidanden som om de vore hans egna. Fleitas har dessutom upprörts över det förhållandet att francoagenten blandat sig i de demokratiska amerikanska folkens inre angelägenheter. Det var sålunda ett uttryck för vår kamrats upprördhet och hat mot dem som är ansvariga för den spanska tragedin.

Vad som hänt är också en varning till den internationella fascismen. Den har hittills haft stora friheter och med den största fräckhet arbetat på den amerikanska kontinenten. Gärningen är dessutom ett bevis för, att antifrankismen, som kämpar så hårt och offerkrävande i själva Spanien också förfogar över tappra och beslutsamma män utanför dess gränser. CNT i Mexico solidariserar sig således med Fleitas, hans gärning är ett utslag av personlig heroism.

Av dessa skäl vänder vi oss till er, enskilda personer och organisationer som liksom vi bekämpar fascismen i alla dess uttrycksformer och inbjuder er att ifall händelsen också hos er framkallat sympati av antifascistisk karaktär hjälpa oss att försvara Fleitas mot reaktionen och om möjligt bevara honom från straff eller åtminstone lindra hans öde då han nu angripes av hela den internationella reaktionen. Han blir tacksam för varje bevis på solidaritet och hjälp. Även vi tackar på förhand för ert bistånd. Hela spanska folket kommer att känna som vi ty det har icke övergett förhoppningen att åter bli fritt och det hoppas alltjämt att kunna övervinna den grymma Francodiktaturen.

För CNT i Mexico.

Dess sekreterare.

EN APPELL TILL KVINNORNA

Kvinnor plågas i Bulgariens koncentrationsläger

(IAA) Genom Hjälpkommissionen för Bulagriens antifascister i Paris har IAA:s sekretariat mottagit en rapport från Bulgarien, skriven av en kvinnlig antifascist som suttit internerad i kvinnokoncentrationslägret Nojarevo. Det "brott" hon dömts av bolsjevikerna för var, att hon inför andra vågat uttala sina egna antifascistiska åsikter. Hon skriver i sin rapport:

Jag skickades till Nojarevolägret för att vara där sex månader. Men när denna tid var utlupen förlängdes min interneringstid automatiskt. I lägret fanns andra kvinnor som också dömts till sex månaders internering, men de hade redan suttit där i tre år. I detta "återuppfostrande arbetsläger" fanns både politiska "brottslingar", prostituerade och kriminella fångar. Vi alla måste leva och bo tillsammans. Alla paket som sändes för vår räkning - 5 kg. pr månad var tillåtet - stals från oss.

Vi tvangs arbeta i det fria i mycket usla kläder. De flesta kvinnor hade inga strumpor på, de hade bara gummistövlar, en blus och ett slags förkläde av bomull. Under vintern fick vi ett par gamla byxor och en gammal uniformsrock av soldat- eller polissnitt. Vi måste arbeta under alla väderleksförhållanden.

Maten var mycket dålig. Brödransonen blev ständigt förminskad. I soppan fanns varken fett eller grönsaker. Det eldades inte. Vi fick sova i kylan och med en enda filt över oss. Förutom denna behandling straffades vi ofta "för att inte ha talat sanning". I sådana fall instängdes vi i celler som var 3x3 meter. Här fick vi sitta 5,6 och t.o.m. 8 stycken på en gång. Luften räckte inte till och många insjuknade av att inte få gå ut och urinera. Även de starkaste av oss fick ofta bäras bort ur dessa celler på bår direkt till sjukavdelningen.

Efter tillfrisknandet sändes man tillbaka till straffcellen eller också till strafftjänsten. Detta senare betydde arbete från solens uppgång till dess nedgång. Man fick inte ligga någon stund under den tiden och fick endast 310 gram bröd som mat samt en gång om dagen, närmare bestämt på kvällen, en soppa som helt

enkelt var varmt vatten utan minsta spår av fett.

Strafftjänsten var inrättad i en smutsig och ohälsosam lokal. Det gick lätt att komma dit! Man behövde bara yttra den minsta lilla personliga mening. I sådana fall antecknades den olyckligas namn och sedan fick hon lämna förklaringar. Man betecknade henne sedan som en "lägerarbetets sabotör" och så tilldelades hon strafftjänst. Strafftiden varierade mellan 30 och 60 dagar.

I lägret berövades man också ofta all korrespondens - naturligtvis utan en enda liten bolsjevikisk förklaring. ——

Så långt rapportem, som ju inte innehåller någon anklagelse eller överdrift, men som likväl avslöjar hela den omänskliga stalinistiska regimen. Denna regim förnekar varje rättvis behandling av människor som har en annan åsikt än dem. Med ett raffinerat system drivs de bästa män och kvinnor i döden. Bolsjevikernas brutalitet står icke den fascistiska efter när det gäller att massmörda människor. Att det sker under förklaringen att de håller på att bygga socialismen är en av de mest stupida osanningar som någonsin fått utgöra täckmantel för deras barbariska ogärningar mot värnlösa offer, kvinnor och män. Inför den stalinistiska regimen förlorar ju människan sitt värde, precis som inför själva döden. Kvinnan är då lika mannen.

Vi ber inte om någon personlig fördel. Vi gör bara vår enkla plikt när vi vänder oss till världens kvinnor för att mana dem deltaga i kampanjen mot koncentrationslägrens skam! Må de hörsamma denna appell, som utgår från <u>kvinnorna i Hjälpkommissionen för Bulgariens antifascister</u>!

Fria kvinnor i hela världen! Organisera möten, sänd protester, insamla pengar. Ni kan inte förbli likgiltiga inför edra kamraters lidanden. Ni måste hjälpa oss att rädda från döden barn, kvinnor och män som älskar friheten. Ni måste deltaga i kampen för ett rättvist samhälle där kvinnan kommer att intaga en mycket viktig plats.

+

EN APPELL FÖR SPANIENS FÅNGAR OCH FÖRFÖLJDA

(IAA) I England har spanska CNT:s delegation offentliggjort en appell, vari protesteras mot den omänskliga förföljelse som gör sig gällande mot frihetskämparna i Spanien samt manar till stöd åt de förföljda. Appellen manar till en mäktig opinionsstorm mot det blodiga förtrycket i Spanien. Man kräver fångarnas frigivande samt att se till att det blir ett slut på polisens skräckvälde i landet.

Appellen är undertecknad även av en del kända personligheter, bland andra av Ethel Mannin, Herbert Read, Ilsa Barrea, Arturo Barrea, Labourdeputeranden Silverman m.fl. Dessutom av Freedomgruppen.

+

B E R N A B E L O P E Z

Stupad spansk CNT-militant

(IAA) Vi har tidigare meddelat att under en sammandrabbning i Andalusien mellan polistrupper och en syndikalistisk gerillaformation stupade den kände sydspanske syndikalisten Bernabe Lopez tillsammans med 20 av sina kamrater, medan hans egen son lyckades bryta ringen och fly.

Vi har senare i spanska emigranttidningar läst detaljerade redogörelser om kamrat Lopez och de insatser han gjort i den spanska folkrörelsen. Vi ska här sammanfattningsvis återge dessa uppgifter.

Lopez var en mycket känd militant bland Andalusiens syndikalister. Fast han först under inbördeskriget anslöt sig till rörelsen hade han en mycket säregen levnadsbana bakom sig. Sedan flera år uppehöll han sig i bergen som ledare för en gerillagrupp. Många gånger, heter det i emigranttidningarna, företog han med sina män bestraffningsräder mot poliskaserner och kommissariat och befriade fångar. Han genomförde också bestraffningsexpeditioner mot falagistiska pampar och reaktionära jorddrottar.

Lopez var son av en syndikalistisk familj. Under många år var han den ende i familjen som inte deltog i arbetarrörelsen. Efter sedan han gjort värnplikten, som han gjorde i Afrika, tog

han plats som stamanställd i armén och avancerade till sergeant. Några år senare anmälde han sig till civilgardet – Spaniens gamla militariserade gendarmeri – och tilldelades kommissariatet i Antequera. Där befann han sig tillsammans med andra civilgardister vid inbördeskrigets utbrott sommaren 1936. Han vacklade icke ett ögonblick utan ställde sig på republikens sida, men endast tre av kamraterna följde hans exempel. Lopez och hans tre män lyckades emellertid göra sig till herrar över kasernen och häktade kommissariatets kommendant.

Sedan tog Lopez kontakt med platsens arbetare och deltog därvid i bildandet av en revolutionär kommitté och gick sedan tillsammans med milisen till fronten. Hans kolonn hette Bataljón Pedro López, efter Lopez broder. Lopez själv blev dess militäre ledare. Efter Malagas fall reorganiserade han bataljonen som därpå ånyo drog i väg till fronten. Senare deltog han i Terrueloffensiven. Vid sammanbrottet år 1939 befann sig Lopez i Centralspanien och föll i händerna på falangen.

Han dömdes till döden men benådades och återfick friheten 1946. Han upptog omedelbart kontakt med den illegala motståndsrörelsen och snart hade han försvunnit för att organisera sin berömda motståndsgrupp.

Lopez var syndikalist. Han hade en klar uppfattning om idéerna och råkade därför redan under inbördeskrigets dagar i skarp konflikt med bolsjevikerna, som också försök te mörda/honom, liksom de mördat så många andra aktiva syndikalister. Konflikterna med stalinisterna fortsatte även under fängelsetiden. Som ledare för sin gerillagrupp var Lopez mycket omtyckt; han var militärt kunnig, tapper och stark, för en spanjor ovanligt lång till växten, nämligen 2 meter. En reslig gestalt. Han dog som en sann och erkänd folkhjälte. Hans bror Antonio arkebuserades efter kriget av fascisterna; hans bror Pedro, svårt sårad, hann fly till Frankrike men dog där. Hans överlevande bror Pedro lever i Frankrike som emigrant.

En spansk syndikalistisk familj som så många andra...

Hjältar för frihetens sak. Må deras minne leva evärdligt.

H O L L A N D

(IAA) Onafhankelijk Verbond Van Bedriijfsorganisaties, OVB, en holländsk facklig organisation, som står syndikalismen nära, sammanträdde den 5 mars i Rotterdam till organisationens femte landsomfattande konferens. OVB är en partipolitiskt oberoende facklig organisation med försänkningar bland hamn- och industriarbetare i olika delar av landet, vars medlemmar icke velat ansluta sig till de stora fackliga centralerna, men accepterar icke heller stalinisternas falska radikalism.

Enligt referat i organisationens tidning Nieuwe Strijd sysslade konferensen bland annat med frågan om kampen mot krigsfaran. OVB:s hamnarbetargrupp i Rotterdam vägrade ansluta sig till den av kommunistpartiet iscensatt a/s.k. "fredsaktionen" då den ensidigt riktar sig mot västmakterna.

Konferensen beslöt att göra hänvändelser till arbetarorganisationer i alla länder för att försöka åstadkomma en äkta fredsfront, med utgångspunkt från tanken att "varken rysk eller amerikansk krigsmakt kan säkra freden." Organisationen anser att det behövs en "internationell avrustning" både i öster och väster.

++++++++++++++++++
++++++++++++++++++
++++++++++++++++++
+